

בעזרת השם יתברך

מי שלומד בכל יום ארנ שלשת
הלמודים האלו, בונה לעצמו

בי"ת נצחי

זוה מרה שהו'ף לפניו ק'עז'מי
עז'מים ולנצח נצחים (אשר בחל).

למוד יומי

ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא
בעריכה מפארת מונקדת ומפסקת

פרשת שמיני תשפ"א

צו באקומען די און אנדערע ספרים און קונטריסים:

היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh
Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

היכל הקודש קרית ברסלב

ליבערטי
Heichal Hakodesh
Kiryas Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh
Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש בארא פארק

Heichal Hakodesh
Boro Park
1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

www.BreslevCenter.com

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

חיזוק פאר די

אידישע שטוב

212-444-9169

קול

ברסלב

212-444-9191

חיזוק יומי

צו באקומען די חיזוק יומי

טעלעפאון מעסידזשינג

347-630-2876

אימעיל

chizikyomi@gmail.com

שקלים. פרק חמישי – אלו הן המדות קרף די עמוד א – מתוך מהדרות "אבן ישראל – שטיינזון" קמג
הקרבן הזרין

ועד תכן מגיע החמישיהן. וחרין – לעבור על כל פשע. ויתורחין בני מעי – ויתור קשרי בני מעי, ויצאו בתחלה. לישא ארתיא: וידו לו בני מעים יתרים. שורה מורה לבריות לתלוט. שסבכין שיחולק להם הנוסק, ואינו כן אלא כל הרופים. שמשפ. אלא – שסמירן אפו ונבה חבץ. אף על גב שאינו נבה אתו מדי. וסביבו – עירסין עירסין. בשרי. נושבה מאד – לשון 'ותה ששירה'. וזרעו על כל כביבין – טעיל אמת משפטי ויתר מן הרופים. ויוון כל גמא – וידו כל מהם נכסין אצל החדש לתמוה, ולא רעה לקבל בתרומין. אמר ליה: ודו הטיבת בתמייה. היה כועס עתיד בידו. ודוא פקפוצ בתמייה. ודוא רופיה. ודוא לשון חרין ויתור קיצור. מיד נפלה – וכן קעיד. כסוכתא איתרעית – בענף אחד אדור עמיה ועלתה. קרא גבאי – דא חג ברוך פקט קטא ודימא בכל ידו תרומין את המטה בקריאת הגבר. מהו 'קריאת הגבר' – שהכריז

1 מפרשים 'ממסמס' וכן נן לטובה לישותן. כ"ף – טלע.
 2 חקרי – מרואט בני קרפ. שריב – חמישה. ועד
 3 חזק החמישה מניתי. ומת בני כפמא – כל כפרה שיהא
 4 ודוי בה מאדו. אה אפום בעת קרפ נעש כפרה ביה.
 5 כדמעניו פקרי. שבעי רבבא מערע. מדי רבי אלעזר
 6 ברבי שמעון. וימא דח' ודא קאא נפקי רחשא מנתיב.
 7 חסר רעתיא רב, אמר להו ימא דח' שבעי מוליאת
 8 דערבא מרבא ול' אמר רבא סרביני ימא ר. ודוי. ורעו לפי
 9 שיהו דח' חסר רבא. ודארמיון מנסתא מכות ר. א.
 10 'איסם' אונו נעשית דמיס' – נון ר' רבא אלעזר ברבי
 11 שבענו ל'אל' שבעי לה' מוליאת דרבון וקפיק. ודופרשי
 12 רשי. ש. וכן אמר חבא כבבא מיעינא 'זלא' מהאי
 13 כדבאעי. ו'ה' ודאבני. מהו שיהו אחו מרבה מכות ר. א.
 14 לדימציא מים לרביס אשכרעו ול'אל' חזק ידעו –
 15 נעש גבא הענין שפיה. פאן דאפי' רחמא וחרין –
 16 מוזהר על עבודתו. דלא איכפת לה. ויתורתי בני מעיא
 17 דארמיון פקרי. שריש דרזילו על פסוק דרזיל
 18 וסנני: מלמד ששעה הקדוש ברוך הוא בתובת בארם
 19 שאם נקרא אדם שמו או לא נקרא שמו. ודוי בני מעימי.
 20 כמו שכתב הערוך. מלשון הוראא דבנתא. ורואה לרבי
 21 רסין. לך כדמאע. ענדא דרואיא בראא דרפל סאריא
 22 נפקי מעימי. כן. ומה שכל עוקר חילתו וזה הוא תרוב העולם
 23 מביעי. כדאמרינן: כמו נזרף. כן כל העולמות הללו
 24 כמעט בני אדם כל נכונות א. ויהו שאמר שיש
 25 שאומר שמוזהר השם יתברך על עבירה – ויתורתי כמו
 26 ויתר לי. כן. ומה שכל עוקר חילתו וזה הוא תרוב העולם
 27 חקתי. סמירן רוחת – כן מלאכו. כמו שאמר 'עשה'
 28 מלאכא רוחתו. מיניו פורענות. ודס בעמי. א. ודוא
 29 רדס יספר ו'גו' ודברא לחשיב אהו. כן מלאך אהו. ו'גו'
 30 רדלו – כמו שאמר – ו'גו' ודברא לחשיב אהו.
 31 חסר קטסט.

הוא רבי אומר קמורר מניא, והאי דין ביה איה שיהרבו, ועד
 חזין שיהרבו ביה. אמר רבי אליעזר (איה) וימת גבו
 כפמא. אמר רבי הנינאי: מאן דקמורר ויתרין – ויתורתי
 בני מעי. אלא מארין רוחיה וגי' דידיה. אמר רבי אהא:
 כתיב "וסביביו נעשעה מאד" – מרדקא עמקין כחוט השערה.
 אמר רבי יוסי (בר אבין): לא מפעם היה, אלא מן מה דכתיב
 "ויהיה הוא על שביביו" – מוראו על הקוברים ויתר מן
 הרקוליס. ויהי פסם רבי שמאיאל רב נתנין: מעשה פתסד
 אהד שקהה חפרו בולוח שיהיו ויעזרו לעוברים ושבים, עסם
 אחת היתה בתי עוברת להשאש ויטמאנה. והיון כל עמא
 עללין לגבי, בעון מנחמתיא ולא קיפל עליו מתנהא. עאל רבי
 פנחס בן יאיר לנביה, בעי מנחמתיא ולא קיפל עליו מתנהא.
 אמר לון: דין הוא חסדיכון? אמרו ליה: רבי, כל ידך היתה
 עושה וידך ידך ארע ליה. אמר: אפשר שקהה מכפר באורא
 פמיס והוא מקפחו פמיס? מיד נקלה הכהן בעי: קאת בתי
 של אורי ברמיש. איה דאמרין בסוכתא איתעריה, ואת דאמרין
 מלאך דה' ששעה רבי פנחס בן יאיר והצלה. "לביני פרוז".
 שקהה מרבוזי בבות הפקדוש. עמיה אמר: עמיה פתמיס
 גרוהו, וגוים לרובין: וישראל אפרסם הפקדוש שעמי
 קולו עד שמונה פרסאות, ונתן לו מקלות הרבה. וכן נגר על
 עגלת שעשים. מרובם רב קומי דבות רבי שמאי: קרא גבאי
 אבריו ברואן. אמר ליה: אמור קרא תרגמלא! אמר ליה:
 התנינו בן גבר איה דך למיטר בר תרגמלא? וכן נבי על
 הפקעין. שקהה (מונה) מיני פתילות. רבי יוסי (אבי)
 למרפא, בעו ממניא עלייהו פתמיס ולא קיפולו מיהן. עאל

26 ואמר קומיהו: בן בבי על הפקעין. ומה אם זה שהמנהג על הפתילות וזה הקומות עם גדולי הוה, אהם
 27 שאהם תמנין על חצי נפשות לא כל שכן. בן אהו על התלצל". כי זה אהו דתנין תמן: היה הפקדון באשרו
 28 והתקן בן אהו על התלצל. "והגרם בן לוי על השיר". אמר רבי אהא: נעמיה ויתרה היה יודע. אמרין
 29 עיל על הגרם בן לוי שקהה מניעם את קולו במו, וברמיזו נענין גדולו בחוף פיו היה מרואץ פקח מנין וגר, ויהו כל אהו הפתמיס נקריין לו
 30 בבת ראש. "בית גרמו על מעשה להם הפתמיס". ביה ויתרו היו קבאין כמעשה להם הפתמיס וברדייתו, ולא רצו ללמד. שלחו כתמיס ודכיאו אומנים
 31 מאלקסנדריאה, שהיו קבאין כמעשה להם הפתמיס, וברדייתו לא היו קבאין. ביה גרמו היו מסקין כמפנים ורדוין מנחמין ולא היתה מתעששת, ואילו היו
 32 מסקין כמפנים ורדוין כמפנים, והיתה מתעששת. כיון שיערו כתמיס כדבר הזה, אמרו: כל מה שיקרא הקדוש ברוך הוא – לכבדו ברא, שנאמר "כל
 33 פעל ה' מעשיו". שלחו אתריהם ולא רצו לבא עד שפגלו להם שרין. שנים עשר מיה היו נטולים, ונתנו להם עשרים ארבעה, ויהו ויהדא אומר:
 34 עשרים ארבעה היו נטולים, ונתנו להם ארבעים ושמנה. אמרו להן: מפני מה אין אתם רוצים ללמד? אמרו להן: עשרים היא קביתו מאבותינו שהבית
 35 היה עתיד להיות, שלא ילמדו אחרים ויעשו לפני עבודה ויהי שלתן. כדברים הללו מופרין אותן לשבח: שלא יצא ביד גניהם פת נקזה מעולם, שלא
 36 יהו אומרים כמעשה להם הפתמיס הן אכלים. "בית אבטיסן על מעשה הקמורר". של בית אבטיסן היו קבאין על מעשה פיסום הקמורר והמקלה העשן,
 37 ולא רצו ללמד. שלחו וברמיזו אומנין מאלקסנדריאה של עשרים ויהו קבאין כפישום הקמורר, וכמעלה עשן לא היו קבאין. של בית אבטיסן היתה
 38 מתמרת ועולה כמפל ופוסק ללמד וישו"ש אלו היתה פוסק מדי. כיון שיערו כתמיס כדבר אמרו: כל מה שיקרא הקדוש ברוך הוא – לכבדו ברא, שנאמר
 39 שנאמר "כל התקרא בשמי לכבדו בראתו". וגו' (אם כל מה שפגל הקדוש ברוך הוא לא פעל אלא למעשה שיקרא "כל פעל ה' מעשיו"). ביה
 40 אתריהם לא רצו לבא. עד שפגלו לתן שרין. נענין עשר מנה היו נטולין. ונתנו לתן עשרים ארבעה. רבי ויהדא אומר: עשרים ארבעה היו נטולין
 41 ונתנו לתן ארבעים ושמנה. אמרו להן: מפני מה אין אתם רוצין ללמד? אמרו להן: מסורת היא קביתו מאבותינו שהבית היה עתיד להיות, שלא
 42 ילמדו אתריה ויהיו עושין בן לפני עבודה ויהי שלתן. כדברים הללו מופרין אותן לשבח: שלא יצאת אשה משל אהד מן כמעשה מעולם, ולא עוד
 43 אלא שקהה אהד מן נושא אשה מפקוס אחר היה פוסק עמה על מנת שלא תתבשם, שלא יהו אומרים כמעשה פישום הקמורר הן כחשבנות,
 44 לקיים בהן שנאמר "ויתריסם נקיים מן" ומישראל. אמר רבי יוסי: פעם אחת הייתי עומד בירושלם וימתיא מתוך אהל משל בית אבטיסן, אמרתי לו:
 45 בני, מזהו מעשהה אתה? אמר לי: בני, משפחת פלתי. אמרתי לו: בני, ובאתיך לפי שחנפוני רחלת בבואן וילעט כבוד שמיס – לפיכך כבודי שחנמני
 46 וכבוד שמיס נתרבה. אמר רבי עקיבא: שח' לי שמעון בן לואי, מלמט הייתי עשבים אני ויתנוק אהד משל בית אבטיסן ויראתי אושו שפכה, ויראתי
 47 אושו ששקה. אמרתי לו: בני, למה בריהת? אמר לי: על קבול של בית אבא שחנמנני. וקמה שחקהת? אמר לי: על תבואה המתקוין לצדיקים לעתיד
 48 לבא. וקח ראתי – מעלה עשן לגני. וכוונתי לו: בני, הראו לי אמר לי: רבי, מסורת ביה מאבותי שלא יתראוהו (ברדייתו). אמר רבי יוחנן בן
 49 נורי: (מלמט הייתי עשבים אני וכן אהד) פגע בי וכן אהד משל בית אבטיסן ומגילת פסונים בידו, אמר לי: רבי, לשעבר היה בית אבא נענין ויהו
 50 מוכרין

קמד

שקלים פרק חמישי - אלו הן הממונים דף די עמוד ב - מתוך מהדורת "אבן ישראל - שטיינזולדן" תהליך חזרה

1 חוץ לספק. והגולה תחיה שנתכונה בה סמני השקודת. אין להביעם וסודי שיטתו. משה - אין להביעם
2 לזכא. שרירי כרבי שנתונה הויה לשמים. שרירי כעשוי הסוד לתוף. אף על פי שאנו שמענו. שהיה
3 מליכיש בניו ברוך הן. שיהיו נאון ומתורין. הוא אביסוריאטא - שר משרי חזילות. הלכה ב משה
4 גזירה - אם שנתן גזרתי חזית תימ. הם פרחי עירובי חזיקין. וכל לאמנת הארשק נעשה על ידם.
5 אמרלין - לעברת ליה גזירות. הוא נוסרין. אף על
6 כלי. ומקומה ליקף תל אביב. נטרא
7 תהליקין - הוא שררה מעלה מן האמרכל. גזרין -
8 אף על פי בקראל אל חובי מביק. שמעתי עדידי עוהו
9 גזרתי שלשה. דהא ספסי בר גרתיק פרוחתי ערבין.
10 ודמיס ערביקן שלשה הדיתי דין. ויכתי קראר מנטר
11 למעלה חסות - שיהיה עמינה ורשעית. אף על פי שנתן
12 שיק למעט האמרכלין. הוא דקחסיב בקרא ברוך גדול
13 לטף. אף על פי דהדמלין גדול ממנו - חזית דרבי לסיים
14 נגיד תרין תאלום. שיהיה חסם כרבי כולם. שזאת
15 למעלה על קל בשמיה חותם - הליכשה שמועט
16 בתוכו. דהא בקרא בשמיה אחרתי. הוא רלעמן מיהו
17 דלכר כתיבי כליהו. למעט וכולם פחות משנים. אין מן
18 ודכסיק. הוא קרתי את חוב - שמיטת עמי. שנים.
19 שזאת הפסולת של - הירווחת על שמעתינן דהו.
20 חתב - מיקס שחורבין ממנו. חסון שקוי וכי - ראו
21 השקיע. הוא ארבעים. הוא שריר. וכל הו ממס שהוא
22 אכל ושהוא מן הדיהים. וכל ברובו מן הדיהים.
23 משמיץ יראתי - כד למכת ברייתא הדיקית ברוך
24 אחרי. ודבר גזרתי הוא ששה הלכות. הלכה ב משה
25 ארבעה חומות מקושט - שיהיה שלשה חומות חלוקין
26 על המזרח. חותם ראשון - למכס כתיב. אתן שלשה
27 שערות. מלת מלת בלתי ברוך חזן שמן וין קמתי זרתי ותיק
28 ודחמתי עולי. והשני - וכי. למכס אילי שטרותם אילי
29 זכרא. ונסכוי שר עשרותיו סולת מלת בישן
30 שלישית חזר. וין למכס שלישית חזר. והשלישי - זרתי.
31 למכס כתיב מן שמו. וין שיקרין סולת לית ברביעית חזר
32 שמן וין למכס ברביעית חזר. והרביעי זחא - הוא נסכוי
33 של מנורה עשיר שמכאי שלש בתוכו. עשרה לוגין
34 ששן שהשה שלישית בשיים. אלא ורתיק לוחן דהינות.
35 קרתי ליה זחא. משום דעל שבע עירובי עניכא בתיב
36 חותם הדי - וין חתומה ויהו למנורה. חתא אל ורתיק
37 עשיר - של שמנורע עמי מכאי אלא בתחומה. אלא
38 אל דהו למנורה אלא חותם חזר - וין דחונס למנורה
39 ששן עשיר לוגין. הוא קאט כסד למנורע עמי בתוכו חותם
40 דר. ורתיק ברביעית דהדיכאית מכתיב. וארביעי תובת לית -
41 חזר ורביעית דהדי כלשון אחרי. וכרביס קמחא - בן למכס
42 עלות שאין אתא אל ורביס. בן נסכוי שלישית שבאן
43 וכרביס קמחתי. והוא ערובת חותם עמי. דכתיב. ורביעית
44 אחרי. ונתן לו משה - וין רתיקס חותם בן. אלא
45 אצל חזא. וין מנהגה חזרתי. ורתיקס חותם
46 אל דהא כל מכאי קרין חזר לוחן אחר נסכוי העושין
47 על שחרת הקשי. אלא ורתיקו ורתיקו הקשי - ראו
48 אמרין שאת מוחתי של ורתיקו על שנתתם מוחתי של
49 נסכוי. ומנתיבתי על דהעיר - שחזרתי ורתיקו ורתיקו.
50 אם אמנאי חותם יתידיכ מן ורתיקו כגורו חותם שאהר הו
51 שאבר ממנו - ורתיקתי לו. ורתיקתי חותם לרתיק חזרתי
52 עמי מילתי שבתי. שמיט רתיקא - שאת אמנאי חותם שמיט
53 מוחתי וא נחתיא ורתיקתי. ואת עשיתי קמתי. ורתיקו
54 שמוציא אשתי ורתיקתי. ורתיקתי שאת חזרתי. ורתיקו
55 שן לרתיק חותם חזרתי כשתי חזרתי ורתיקתי עמי עשיר
56 חזיק. ומרתיק חותם חזרתי לוחן חזרתי חותם חזרתי
57 מפי עניכתי לוחן לרתיק חותם חזרתי ורתיקתי חותם חזרתי
58 חזרתי - וין רתיקתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
59 חזרתי ורתיקתי. והמותר נאכל לתידיכ כדן קרתי קרתי.
60 ורתיקתי חזרתי על שחרת הקשי. ורתיקתי חותם חזרתי חותם חזרתי
61 עצמו. ורתיקתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
62 לרתיק חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
63 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
64 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
65 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
66 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
67 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
68 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי

מסורין את המנהלה היות אלו לאלי. ועקשיו שאינן בית אבא נאמנים -
היקף את המנהלה. והנהר גה. והשכארו ורתיקתי היקרים לפני רבי
עקבא ולנו עינוי הנהלת. ואמר: מעתה את אנא זרתיקין (רשאי) לתהיקין
לניא. ואענון על הפרוזתא - שהיה ממונה על ארתי פרוזתא. פתחם
הפרזיקשי - שהיה מליכיש בגדי ברוכה נזילה. נעשה בביתו אחר
שהחלש לאיסוריות אחר. ונתן לו משנה והובים. ואת זרתיקין תרין
עשירי יוב ליה.

הלכה ב שאינן אף פותחין אפרזילין וישלשה נקבין. ואין
עושין שררתי על הצבור פחות משנים. אין מן
אחר ששל חולי משנים. ואענון שעל הפרוזתא. שאותן קרוב חוב הצבור
עליהן. **גמרא** "אין פותחין משלשה נקבין ומשנתה אפרזילין". תני:
משני בתהיקין. דהא הוא דכתיב "והיאיל ויעזרה ונתת" נקבין. וישלש
וירוחת ויגר וישלש ומספקהו ונתת נקבין. אפרזילין. מקדמים מן
בגדוהו ושמיני אחריו - תהליקין. "מפקדן הקהונה הפלך ויעזרה בגדי בית
אלוהים" הפלך וכתן גדול. כשהוא חותם - העוקר חותם ונתנו לאפרזילין.
אפרזילין חותם ונתנו לקהליקין. תהליקין חותם ונתנו למכתן גדול. מן השלש
חותם ונתנו לפלך. וישלש ומתיר. הפלך הוא חותמו ומתיר. מן השלש
זאת חותמו ומתיר. תהליקין זאת חותמו ומתיר. אפרזילין זאת חותמו
בגדוהו ושמיני אחריו - תהליקין. "אין עושין שררה על הצבור כמקום
פחות משנים". רב נתקן בשרים רב קאני: על שם "והם יקרא את התיק אבא
תהליק ואת הארזון". אמר רבי (תמיה) קאני רבי מניא: מפיסול של
לחות העשירי משה. דהא הוא דכתיב "כפל לך עץ לחות אבנים" - כפל
לך. שהתא ויהיה לך. אמר רבי תני: מקחב של אבנים סובות
וירזילות (ניחה) בראו אל הקדוש ברוך הוא כחוקף אהלו. ומכני העשירי
משה. תהליקין אחריו משה עיר. רבואי הארזון. תנין אמרין. חד
אמר לניא וחד אמר לאשכח. מאן דאמר לניא: קמתי שקין. המון קרתי.
קמתי קופי. אביל מן דידעאי. ושתין מן דידעאי. כל מילתי מן דידעאי.
והוא דאמר לשבח: מקמי דזיקא ומפי סובא דחוב לקמתי חתי.
הלכה ב משנה א ארבעה חומות היו בעשרה חותם עליהן: עגל,
יבך וז. וארבע מן חותם היו פקדושי חותם. תמיש ליה.
וארתיקו כתוב עליהן: עגל, דבר, גדי, חזא דר. וחזא עשיר. עגל משמש
עם נסכי בקר. וזוליס קמנעם. וכרביס וקבתי. גדי משמש עם נסכי
זוליס וקמנעם. וכרביס וקבתי. חזין משל אילום. איל משמש עם נסכי
אילום בקבתי. חזא משמש עם נסכי שר בחמות של מנאדתי. מן השלש
אילום משמש חזיקין או עגל וקמני שהוא ממונה על החומות. ואם לאו
מעות ומקבל מעוף חותם. כל או אצל אחיה שהוא ממונה על הנסכים,
ונתן לו חותם ומקבל מנעון נסכים. לערב באין או אצל זה. וארתיקו מוציא
את החומות ומקבל מנעון מעות. אם פתחו - פתחו לו. וישלש וקמני
ביתו. אלו חזרו - החזירו להקדוש. שיד הקדש על הליכותיו. מן שאבר
אילום מקמתיין לו עני הקרבן. אם מצאו או לא מצאו - נתנו לו. ואם לאו
לא היו נתנו לו ושם ילום כתוב עליהן. מפי תהליקין. **גמרא** וכן עניא
חזא דר לקמתי חתי מכאי עמינו? ברם כדקמני. מכאי גדי נסכי דקמתי?
מן מה דקמני גדי משמש נסכי צאן וזוליס קמנעם וכרביס וקבתי. דהא
אמר נסכי רחל נסכיה גדי. דכתיב "קכה יעשה לשור האחד רחל לאיל
האחד או לשנה ככפשיים או עניים". שלשור האחד לקמתי נאמר. כד
שילח חלק מן נסכי עין לנסכי שור. שהיה ברוך מן תאמן נסכי מן
הקדש מעון נסכים. אם מצאו שחלק מן נסכי קבש לנסכי איל,
לכך

1 נאמנין בן אלו לאלו - ולא היה לא אר שזאנו נתן. שאין נאמנין - וראי אבאי שליש יעד לוי אדם
2 שאנו נתנו. ואת אלף - שאתא נאמן. ויחדוד הכותב - שרתי ענימא אתא. שעכשיו שהיה עריך למסור
3 מסר. וכבבלי. כל זמן שהיו בתי אבא קיימין רב. **משנה א** פותחין זבן - גזרין ון שמעון תרסי כתיב.
4 והן פרוזין ערביקן ורתיקין וכל מלאת הקדוש נעשה על ידם. אמרלין - למעלתו מתורגמן. אלא על כתיב.
5 ואין יושבין שררה בן - לשון התא. ודכל הממונים ודי
6 ענין תרסיים. משהת חסב את הממונים לכל אלו
7 שנתן תרסיים. **גמרא** את ברייתא מתפסי אתא
8 פרוזין משני עמונים מעלה מן האמרכלין. ואת חזא
9 דכתיב - שמכר בכבוד ודיחא ליה - שן עמירי
10 כתרמת הלשכה הקדשיים כן. והו דיחאל ועודו ונתת אלו
11 שלשה גזרין. עסקו ערביקן ורתיקין שרביכין וראי
12 שלשה. ואחר כך חסב שבעה אמרלין כן. ושעתא ונו
13 דכתיב - שמכר בכבוד ודיחא ליה - שן עמירי
14 תהליקין. ושמעון ורתיקין וכל מלאת הקדוש. שרתי ורתי
15 אליהו. הוא קודם גדול. כשהוא חותם - שרעה לחותם
16 מעון. מליכיש. את יקיו - לשון רביס. ואת פותח
17 הממונים חותם חותם - למכס כתיב. מן מילתי חוב
18 לחותם דכרביס עמי. שלא באו ליה חודש. שרתי ורתי
19 של משה דיבר עלי. כל שכן על כתיב דהו כדתיב חותם
20 חותם. חותם חותם. כל כד החותם. ולי כיבירא ליה
21 פסולת החותם. שקום - חותם קשריה - חזר
22 לחותם דכרביס עמי. שלא באו ליה חודש. שרתי ורתי
23 לאותו. ודיקא טוב שחידי לאותו. **משנה ארבע**
24 חומות. בן - שלשה - בשלשה. כל שנתן חותם על
25 חותמו. חותם ראשון - למכס כתיב. וכן חותם שערות
26 מן מלת כלל בתר חזין שמן וין למכס חזרתי. ורתיקין
27 עולי. והשני - זכר. למכס אילי שטרותם חזרתי.
28 ומכני שן שערותיה סולת מלת למכסן שלישית חזרתי
29 כל שלישית חזרתי. והשלישי - זרתי. למכס כתיב מן
30 שמו. וין שיקרין סולת לית ברביעית חזרתי וין למכס
31 ברביעית חזרתי. והרביעי - זחא. והם נסכוי של מנורה
32 עשיר שמכאי שלש בתוכו. חזרתי עשרה לוגים ששן.
33 חשתי - שלשה בשיים. ואחר - למתן חזרתי ורתיקתי
34 קרתי ליה זחא. משום דעל שבע עירובי עניכתי. על שבעה דכתיב
35 גנינסי עמי. ומשה דר. וין חתומה ויהו למנורה.
36 חזא דר. - מנורה שפרש כתיב מילתי. וארביעי -
37 שן היה חזרתי ורתיקתי. ורביס קמחתי - בן למכס חזרתי
38 עמי אתא אל ורתיקתי. בן למכס שלישית שבאן חותם
39 אן. ורתיקתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
40 עולי או ובה. לשון הרביעי. חזר עיר קמתי שפרש
41 **גמרא** ורתיקתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
42 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
43 ענימא. ורתיקתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
44 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
45 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
46 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
47 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
48 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
49 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
50 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
51 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
52 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
53 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
54 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
55 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
56 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
57 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
58 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
59 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
60 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
61 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
62 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
63 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
64 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
65 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
66 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
67 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי
68 חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי חותם חזרתי

קמח

שקלים. פרק חמישי – אלו הן הממונים דף טו עמוד ב – מתוך מהדורת "אבן ישראל – שטיינזולץ" תקלין חתרת

1 תרע"ו – שערי בית המדרש הגדול. הכי 'אב' עקבית – מה עשיתי זה השנה, יהיה משבח עצמו, ויטען: 'אב' – מציאות אין הראוי לזון מקדשי בוד הבית. כמו ששענין בפרק רביעי
2 אבן מקדשי בוד הבית – כן הוא אבן מקדשי בוד הבית. כמו ששענין בפרק רביעי
3 הראוי לזון מקדשי בוד הבית – כן הוא אבן מקדשי בוד הבית. כמו ששענין בפרק רביעי
4 טעמו אין לזון מקדשי בוד הבית – כן הוא אבן מקדשי בוד הבית. כמו ששענין בפרק רביעי
5 לזון מקדשי בוד הבית – כן הוא אבן מקדשי בוד הבית. כמו ששענין בפרק רביעי
6 ששענין בפרק רביעי – כן הוא אבן מקדשי בוד הבית. כמו ששענין בפרק רביעי
7 לזון מקדשי בוד הבית – כן הוא אבן מקדשי בוד הבית. כמו ששענין בפרק רביעי
8 על פי שראוי לזון מקדשי בוד הבית – כן הוא אבן מקדשי בוד הבית. כמו ששענין בפרק רביעי
9 כיני עומק – כן הוא אבן מקדשי בוד הבית. כמו ששענין בפרק רביעי
10 והיו לזון מקדשי בוד הבית – כן הוא אבן מקדשי בוד הבית. כמו ששענין בפרק רביעי
11 – מניחין אותו, ומשם נטליו אותו למטה שער יצאין אותו.

הדרן עלך פרק אלו הן הממונים

12 הלכה א משנה שלשה עשר שפורת –
13 חיוב צרות למעלה
14 ורבות מלמטה. עקומות כעין שופר. מניח דראמיס
15 של ימינו עליו יזן חיובן לזרואת אבילו נתון לחובת.
16 ויטלו נתון. ולקמן מפרש למטה שלשה עשר שפורת.
17 ושלשה עשר שולחנה. ובאיה מקום מניחין. שלש
18 עשרה השותפות – לקמן מפרש ידיו היו. כבוד וידו.
19 תעיה – לשבח שבו היו נתונין לה עצי המערכת, והיא
20 היה במקום מורדות עמוקת של עשר גשים. ששם
21 ארון נגנו – על ידי יאשיהו, כדפרש בגמרא. שהיה
22 מונעם – מלכאוח. מלמלא את העציה. שאין למעלה
23 מוטין מלכאוח במקדשי בוד עם לחובן עצי המערכת.
24 וכל עצי משנאנו בו עומקת מלכות. ששם משנה
25 – של אותה האבן שה לטאר אבני הרצפה. והבן
26 שנסחלק ששם הוחזרה. כבוד – בכבוד. ומניח גמדי
27 גרסא אלו הדרות שמתוכו. ולא יאמר הדרה –
28 ספא קרוא ידיו שם עד היום הזה, כתיב – בריש
29 וירא מביט סביב אלעא ירא, ושקרא אנדיי. כבוד
30 ודרחין בפרוכת, ונראין כבוד ידי אשה שובלין
31 מוחת חוקיה. מניחין – מונעק כבוד – בכבוד. חוקי
32 עליו בקורט על העומק – ורש"י. ורש"י. והוא
33 – ולוחות שיהיו מונחים בתוכו. לא מש כוב – ואו
34 סלקא דקרא דרארין הואהו אבן שהיה חולק לעפרים
35 במלכותה. מסתאמגו המעפילין וזו טעמיה אותו עומק
36 במלכותה. היה נכנס ויזא ענק – שמשכט מבור
37 נטע לעפרים. כרמיב' 'ארוין ברית ה' נטע לעפרים.
38 רבי גרסין. ופעמייה הוא מנראיה ענקו במלכותה – ויש
39 מפרים לזו רסי ליה. והוא תבון. וכן הוא במסכת סוטה.
40 מילה דלא תבון רבי – דבר שלא ארז מנסת סוטה.
41 מילה דקרא שהיה ענק ענקו תמיד במלכותה – שאו
42 ים מומיטיו שיהיו מתייראין אותה. והוא אבן ברית
43 יערם היה – עד שראו דהו ועלדוהו משם. ומשם הגישה
44 אל העין – הארון והוא לאו ברית ה', אלא
45 הארון שהיה בו החשן והאופא והדומים והדומים. ורבי
46 הרבין – לפי שאסור לטעול באורים ה' עם כלביתם
47 השמונה

הדרן עלך פרק אלו הן הממונים

12 הלכה א משנה שלשה עשר שפורת, שלשה עשר
13 שולחנות, שלש עשרה השותפות
14 היו במקדשי. של בית רבן גמליאל ושם בית רבי חנניה סגן
15 הכהנים היו משתחווים פארבע עשרה. ויבין היתה היתה –
16 נגדו ידיו העצמים, ששן מסורת בידן מאבותיהן שלשם הארון
17 נגדו. מניש אבן אחר שהיה מתעסקו, וראה את הרצפה
18 שהיא משונה מתבארותיה, בא ואמר לחבירו. לא הספיק לגמור
19 את הדבר עד שצטעה נשמתו. וידוע בייחוד שלשם הארון
20 נגדו. גמרא הנין השפורת הללו עקומות היו, צרות מלמעלה
21 ורחבות מלמטה, מפני הרמאון. תני בשם רבי אליעזר: הארון
22 הלה עקמן כקבל מאי מעמא – אלא יותר דבר אחר ה', אין
23 דבר אלא שהתפרחת לחטוב. וכן הוא אומר 'ולחשבת שהיה
24 שלח המקל נבוכנצנר וביארוהו בקבלה עם כל המרת בית ה'
25 איננה כלי המרת בית ה' – זה הארון (תני רבי יהודה בר
26 אליעזר) רבי שמעון בן לקיש אומר: במקומו היה הארון נגדו.
27 דקרא הוא דכתיב 'ואיכבו הכהנים וקראו ראשי הכהנים אל
28 הכהן אל פני הדבור ולא קראו החזקה'. פתוב 'וקראו' ואת
29 אמרת 'אלא יראו?' אלא, נראין ולא נראין בולטין ויצאין
30 משני דדי האשה. ונגדן אמרו: כלשפת דיר העצמים הנה
31 הארון נגדו. מנישה ככהן אחר בעל מום שהיה עומד ומפצל
32 עצים כלשפת דיר העצמים, וראהו את הרצפה שהיא משונה
33 מתבארותיה. בא ואמר לחבירו: בא וראהו את הרצפה הואת
34 שהיא משונה מתבארותיה. לא הספיק לגמור את הדבר עד
35 שצטעה נשמתו. וידוע בייחוד שלשם הארון נגדו. (תני במשנה)

12 הלכה א משנה שלשה עשר שפורת, שלשה עשר
13 שולחנות, שלש עשרה השותפות
14 היו במקדשי. של בית רבן גמליאל ושם בית רבי חנניה סגן
15 הכהנים היו משתחווים פארבע עשרה. ויבין היתה היתה –
16 נגדו ידיו העצמים, ששן מסורת בידן מאבותיהן שלשם הארון
17 נגדו. מנישה אבן אחר שהיה מתעסקו, וראה את הרצפה
18 שהיא משונה מתבארותיה, בא ואמר לחבירו. לא הספיק לגמור
19 את הדבר עד שצטעה נשמתו. וידוע בייחוד שלשם הארון
20 נגדו. גמרא הנין השפורת הללו עקומות היו, צרות מלמעלה
21 ורחבות מלמטה, מפני הרמאון. תני בשם רבי אליעזר: הארון
22 הלה עקמן כקבל מאי מעמא – אלא יותר דבר אחר ה', אין
23 דבר אלא שהתפרחת לחטוב. וכן הוא אומר 'ולחשבת שהיה
24 שלח המקל נבוכנצנר וביארוהו בקבלה עם כל המרת בית ה'
25 איננה כלי המרת בית ה' – זה הארון (תני רבי יהודה בר
26 אליעזר) רבי שמעון בן לקיש אומר: במקומו היה הארון נגדו.
27 דקרא הוא דכתיב 'ואיכבו הכהנים וקראו ראשי הכהנים אל
28 הכהן אל פני הדבור ולא קראו החזקה'. פתוב 'וקראו' ואת
29 אמרת 'אלא יראו?' אלא, נראין ולא נראין בולטין ויצאין
30 משני דדי האשה. ונגדן אמרו: כלשפת דיר העצמים הנה
31 הארון נגדו. מנישה ככהן אחר בעל מום שהיה עומד ומפצל
32 עצים כלשפת דיר העצמים, וראהו את הרצפה שהיא משונה
33 מתבארותיה. בא וראהו את הרצפה הואת
34 שהיא משונה מתבארותיה. לא הספיק לגמור את הדבר עד
35 שצטעה נשמתו. וידוע בייחוד שלשם הארון נגדו. (תני במשנה)

12 הלכה א משנה שלשה עשר שפורת, שלשה עשר שולחנות, שלש עשרה השותפות

13 היו במקדשי. של בית רבן גמליאל ושם בית רבי חנניה סגן הכהנים היו משתחווים פארבע עשרה. ויבין היתה היתה – נגדו ידיו העצמים, ששן מסורת בידן מאבותיהן שלשם הארון נגדו. מנישה אבן אחר שהיה מתעסקו, וראה את הרצפה שהיא משונה מתבארותיה, בא ואמר לחבירו. לא הספיק לגמור את הדבר עד שצטעה נשמתו. וידוע בייחוד שלשם הארון נגדו. גמרא הנין השפורת הללו עקומות היו, צרות מלמעלה ורחבות מלמטה, מפני הרמאון. תני בשם רבי אליעזר: הארון הלה עקמן כקבל מאי מעמא – אלא יותר דבר אחר ה', אין דבר אלא שהתפרחת לחטוב. וכן הוא אומר 'ולחשבת שהיה שלח המקל נבוכנצנר וביארוהו בקבלה עם כל המרת בית ה' איננה כלי המרת בית ה' – זה הארון (תני רבי יהודה בר אליעזר) רבי שמעון בן לקיש אומר: במקומו היה הארון נגדו. דקרא הוא דכתיב 'ואיכבו הכהנים וקראו ראשי הכהנים אל הכהן אל פני הדבור ולא קראו החזקה'. פתוב 'וקראו' ואת אמרת 'אלא יראו?' אלא, נראין ולא נראין בולטין ויצאין משני דדי האשה. ונגדן אמרו: כלשפת דיר העצמים הנה הארון נגדו. מנישה ככהן אחר בעל מום שהיה עומד ומפצל עצים כלשפת דיר העצמים, וראהו את הרצפה שהיא משונה מתבארותיה. בא וראהו את הרצפה הואת שהיא משונה מתבארותיה. לא הספיק לגמור את הדבר עד שצטעה נשמתו. וידוע בייחוד שלשם הארון נגדו. (תני במשנה)

12 הלכה א משנה שלשה עשר שפורת, שלשה עשר שולחנות, שלש עשרה השותפות

13 היו במקדשי. של בית רבן גמליאל ושם בית רבי חנניה סגן הכהנים היו משתחווים פארבע עשרה. ויבין היתה היתה – נגדו ידיו העצמים, ששן מסורת בידן מאבותיהן שלשם הארון נגדו. מנישה אבן אחר שהיה מתעסקו, וראה את הרצפה שהיא משונה מתבארותיה, בא ואמר לחבירו. לא הספיק לגמור את הדבר עד שצטעה נשמתו. וידוע בייחוד שלשם הארון נגדו. גמרא הנין השפורת הללו עקומות היו, צרות מלמעלה ורחבות מלמטה, מפני הרמאון. תני בשם רבי אליעזר: הארון הלה עקמן כקבל מאי מעמא – אלא יותר דבר אחר ה', אין דבר אלא שהתפרחת לחטוב. וכן הוא אומר 'ולחשבת שהיה שלח המקל נבוכנצנר וביארוהו בקבלה עם כל המרת בית ה' איננה כלי המרת בית ה' – זה הארון (תני רבי יהודה בר אליעזר) רבי שמעון בן לקיש אומר: במקומו היה הארון נגדו. דקרא הוא דכתיב 'ואיכבו הכהנים וקראו ראשי הכהנים אל הכהן אל פני הדבור ולא קראו החזקה'. פתוב 'וקראו' ואת אמרת 'אלא יראו?' אלא, נראין ולא נראין בולטין ויצאין משני דדי האשה. ונגדן אמרו: כלשפת דיר העצמים הנה הארון נגדו. מנישה ככהן אחר בעל מום שהיה עומד ומפצל עצים כלשפת דיר העצמים, וראהו את הרצפה שהיא משונה מתבארותיה. בא וראהו את הרצפה הואת שהיא משונה מתבארותיה. לא הספיק לגמור את הדבר עד שצטעה נשמתו. וידוע בייחוד שלשם הארון נגדו. (תני במשנה)

12 הלכה א משנה שלשה עשר שפורת, שלשה עשר שולחנות, שלש עשרה השותפות

13 היו במקדשי. של בית רבן גמליאל ושם בית רבי חנניה סגן הכהנים היו משתחווים פארבע עשרה. ויבין היתה היתה – נגדו ידיו העצמים, ששן מסורת בידן מאבותיהן שלשם הארון נגדו. מנישה אבן אחר שהיה מתעסקו, וראה את הרצפה שהיא משונה מתבארותיה, בא ואמר לחבירו. לא הספיק לגמור את הדבר עד שצטעה נשמתו. וידוע בייחוד שלשם הארון נגדו. גמרא הנין השפורת הללו עקומות היו, צרות מלמעלה ורחבות מלמטה, מפני הרמאון. תני בשם רבי אליעזר: הארון הלה עקמן כקבל מאי מעמא – אלא יותר דבר אחר ה', אין דבר אלא שהתפרחת לחטוב. וכן הוא אומר 'ולחשבת שהיה שלח המקל נבוכנצנר וביארוהו בקבלה עם כל המרת בית ה' איננה כלי המרת בית ה' – זה הארון (תני רבי יהודה בר אליעזר) רבי שמעון בן לקיש אומר: במקומו היה הארון נגדו. דקרא הוא דכתיב 'ואיכבו הכהנים וקראו ראשי הכהנים אל הכהן אל פני הדבור ולא קראו החזקה'. פתוב 'וקראו' ואת אמרת 'אלא יראו?' אלא, נראין ולא נראין בולטין ויצאין משני דדי האשה. ונגדן אמרו: כלשפת דיר העצמים הנה הארון נגדו. מנישה ככהן אחר בעל מום שהיה עומד ומפצל עצים כלשפת דיר העצמים, וראהו את הרצפה שהיא משונה מתבארותיה. בא וראהו את הרצפה הואת שהיא משונה מתבארותיה. לא הספיק לגמור את הדבר עד שצטעה נשמתו. וידוע בייחוד שלשם הארון נגדו. (תני במשנה)

12 הלכה א משנה שלשה עשר שפורת, שלשה עשר שולחנות, שלש עשרה השותפות

13 היו במקדשי. של בית רבן גמליאל ושם בית רבי חנניה סגן הכהנים היו משתחווים פארבע עשרה. ויבין היתה היתה – נגדו ידיו העצמים, ששן מסורת בידן מאבותיהן שלשם הארון נגדו. מנישה אבן אחר שהיה מתעסקו, וראה את הרצפה שהיא משונה מתבארותיה, בא ואמר לחבירו. לא הספיק לגמור את הדבר עד שצטעה נשמתו. וידוע בייחוד שלשם הארון נגדו. גמרא הנין השפורת הללו עקומות היו, צרות מלמעלה ורחבות מלמטה, מפני הרמאון. תני בשם רבי אליעזר: הארון הלה עקמן כקבל מאי מעמא – אלא יותר דבר אחר ה', אין דבר אלא שהתפרחת לחטוב. וכן הוא אומר 'ולחשבת שהיה שלח המקל נבוכנצנר וביארוהו בקבלה עם כל המרת בית ה' איננה כלי המרת בית ה' – זה הארון (תני רבי יהודה בר אליעזר) רבי שמעון בן לקיש אומר: במקומו היה הארון נגדו. דקרא הוא דכתיב 'ואיכבו הכהנים וקראו ראשי הכהנים אל הכהן אל פני הדבור ולא קראו החזקה'. פתוב 'וקראו' ואת אמרת 'אלא יראו?' אלא, נראין ולא נראין בולטין ויצאין משני דדי האשה. ונגדן אמרו: כלשפת דיר העצמים הנה הארון נגדו. מנישה ככהן אחר בעל מום שהיה עומד ומפצל עצים כלשפת דיר העצמים, וראהו את הרצפה שהיא משונה מתבארותיה. בא וראהו את הרצפה הואת שהיא משונה מתבארותיה. לא הספיק לגמור את הדבר עד שצטעה נשמתו. וידוע בייחוד שלשם הארון נגדו. (תני במשנה)

12 הלכה א משנה שלשה עשר שפורת, שלשה עשר שולחנות, שלש עשרה השותפות

קכח שקלים. פרק ישישי – שלשה עשר שופרות דף יז עמוד ב – מתוך מהדרות "אבן ישראל – (שטיינזון)"
קרבן העדה

הלכה ג משנה

לעל של שיש מניח את האבנים – אחר הנתח מסדירן אותו על השלחן על שיעלום הנתנים. ובכמרא פפרש למה לא עשאו של ספק או של דוב. ועל של ספק – עלי שרת שמצויאן בכל מקור שלשה השעינים כלי שרה. נהנתן חמירי. נהנתן לחם הפנים בכביתו – אחר שנאמר. על שסידורו על השלחן. ועל של דוב בצינא – הדיח מנתם עם דין וחוקן. שמעלן בקדש ולא מורידן – רכיון שסלקורו מעל השלחן על דוב אין מורידין אותו לתנחו בשל ספק. **גמרא** תני: על של ספק. אותו של אולום. אחד היה של ספק. ואחר של דוב. על של ספק היו נהנתין בחלבתו. ראינ ענית מבקום שיערות. לית כאן של ספק – לא היה באולם של ספק. אלא בדרתן במתניחין דרל ספק מרחיקו ומתחמם הלחם. ורבי שרשע שיתפשש. ופרקי. לא בן תני את אחד מן הנתנים וכו'. היתיש שרשע שנתן ספקו.

היה מניחן אותו על ספק. אין מבידין משהו נסים – כלומר. אין מסמכין על דבם. ועל רובי שלם ויתפשש בדרך הנתנים. לא היה שם לחם לסדר שבט. ובתוך ימי השבוע הנתן לחם. מרתו לתנחם מלסדר. על של ספק הבאת אור. ולא אף על גב שהוא סמול. וכל שכל עברו עליו שבעה ימים על השלחן – סמול הוא. מבל מקום לקיים מצות: 'לחם הפנים לפני תמיד' את' לתנחו כל. למה לא. אי מני לא היה שם לחם לערוך ביום השבת. מרתו לתנח הלחם הראשון על השלחן שרתו לא יתחלקל' גם שבט הבאה. מרתו. סמול הוא שמו לעית. 'לפני תמיד' – שרתו תמיד לפני האף על פי שרן סמולין. עשרה שולחנות עשה שלחמ – רבתיב ויעש שולחנות עשרה וכו'. אין תישר משהו בדרום וכו' – רבימיש – הויתו נשחן תפתח. רימשטאל' – חותם ממטאלע – פתח. שפתחה היתה באמצע הדיכל כבוהל מורדי. או נני: ישימן' – הויתו דרום שקראי 'ימן'. ומתדרום קראי ימן' – שפתן קראי 'ישטאל'. אלא – של משה באמצע וכו' מימינו למשה שטאל. וכו'ל בעפן הדיכל. את השלחן – ולחם הפנים בדרום – פנעמם בהו פנעמם בהו. מרתו מערבו ויה נתונן – השולחנות ראשו אחד למרחק אחד למערב. הדיחי ארבו לארור הבית. כולחון ראון לשירות – ואביבא למערב על כולם היה סמול. נמצא שלחן בדרום – והכי פירוש: שלחן ארבו שתי אמות (ומתרה). היה ראי (שלישם) עשרים אמה לעשרה שולחנות. והדיכל כולו אינו אלא עשרים אבן בן חמש שולחנות

ברדום

שולחנות עשה שלמה, הכתיב "ועש שולחנות עשרה ונח בהיכל תמישה מימין ותמישה משמאל". אין תימר תמישה בדרום ותמישה בצפון – והלא אין השלחן קשר אלא בצפון. שצאמר "ואת השלחן נתתן על יצלת צפון". מה תלמוד לומר "תמישה מימין ותמישה משמאל" אלא, תמישה מימין שלחננו של משה ותמישה משמאלו. אף על פי כן לא היה מספר אלא בשל משה בלבד, שצאמר "את השלחן אשר עליו לחם הפנים", רבי יוסי בי רבי יהודה אומר: על מולן היה מספר, שצאמר "את השולחנות ועליהם לחם הפנים". תני: מורה ומערב היו נתונין דברי רבי, רבי אלעזר בי רבי שמעון אומר: צפון ודרום היו נתונין. מאן דאמר מורה ומערב – גיחא, מולחן ראויין לשירות. מאן דאמר צפון ודרום – נמצא שלחן בדרום

דקרא דראי איירי בנסדר כולחנות. רבתיב 'נותת לחם' וכו' – והיינו לחם כשר, ואפילו כתיב 'תמיד' – לחרות דרשא לתניחו לחתולה. ומה מפל בליטה. עשרה שולחנות כו' – סוגיא זו במנחות (נתיב-3, גמא). ומסכת דבאב דרעתי דרחת ותיחוקא. ואין תיב' תמישה בדרום כו' – והאי 'ישימן' – ישימן דפתח. וכן משטאל רפתח קאמר. ובבבלי שם קאמר משימן דפתח כו'. והלא אין שלחן כו' הפתח את באמצע הדיכל כבוהל מורדי. ונמצא משהו שלחנות שמטאל דרך כניסה כולם בדרום. אלא כו' תמישה מימין שלחנו של משה כו' – וכולן בצפון הדיכל. ורומפשו שלחן. רבי יוסי בי רבי יוחנן וידעה אומי' על כו' כו' – ובבבלי נקט לה בדברי אלעזר בן שנטור. רבי יוסי בי רבי יהודה סבירא ליה דאין מסדר אלא על של משה כו'. עיין שם. ובי רבינו מורד ומעריך כו' דברי רבי – כן נתן בבבלי תלמודא פלוגתינו. הדי רבינוסין. דאמר ר' אבהו מורה ומעריך נייא – דסוגיא זו סבירא לה מסכתא סלקא דרשא דרבבלי שם. שדו מסדרים ראשו על של דוב ראשו של זה. ואם כן למאן דאמר מרתו מערבו מנתים שרתו עשרים עשרים כדב צפון עשרה שולחנות ראשו על של דוב ראשו של זה. אף על פי כן דראי אפשר שישוב עשרה שולחנות על עשרים אמה בעשרים אמה מנומצות של יצאו קנת חרץ לעשרים אמה הפנימיות או סתם למימר לא רק כולי האי את דקט בעתותי מולן ויה נתונן משליש הבית הלויים. ודי רבינוסין. מאן דאמר צפון ודרום נמצא שלחן בדרום – שאורך תעשרה שולחנות עשרים. והדיכל כולו כדרומו לא היה אלא עשרים מנומצות. וכן תמס על שולחנות על בדרך היה בדרום. ובקרא קפד שדו השולחנות דקא בעי. נשאר קישורא. ועל אש לתיאריך בקישות האחרות שבבבלי וליישבם אליביה דמאן דאמר צפון ודרום מנומים. משום דליה הלחמא מוריה דרבי אלעזר בן רבי שמעון. דהלכה כרבי נחבדרי.

חורי ויהיה כן – עליו לראש גגותיהן ויגלו ופתו. הקרא הוא רבתיב "משא גיא חיון מה קח אפוא כי עלית מוקד לגנות תשואות מלאה עיר דומקין" וגו'.
הלכה ג משנה שלשה עשר שולחנות היו במקדש. שמונה של שיש בבית המטבחים,

שעליהן מרחין את הקרביים. ושנים במערב הקבש. אחד של שיש ואחד של ספק. על של שיש נתונן את האבנים, ועל של ספק כלי שרת. ושנים באולם (מבחינן) מכפנים על פתח הבית, אחד של שיש ואחד של דוב. על של שיש נתונן לחם הפנים בכניסתו, ועל של דוב בצינאו, שפעלן קודש ולא מורדין. אחד של דוב מכפנים שעליו לחם הפנים המדי. **גמרא** תני: על של ספק. רבי אחי ורבי מישא וקמנו בשם רב שמואל בר רב יצחק. רבי יוסי בשם רבי שמואל בר רב יצחק רבי תנניה קמנו בה בשם רבי יוחנן: לית כאן של ספק, מפני שהוא קריתו. לא כן תני. יתה אחד מן הנסים שפעשו בבית המקדש, שקבשם שהיו מניחין אותו חוב קר היו מציאין אותו חוב, שצאמר "לשום לחם הם ביום הקהו". רבי יהושע בן לוי אמר: אין מבידין תמישה נסים. בעון קמי רבי (לוי) אולא: לא היה שם לחם מרתו לתניחו לשבת הקהא? אמר לון: כתיב "ותתן על השולחן לחם פנים לפני תמיד" – לחם פנים אפילו פסול. עשרה שולחנות עשה שלמה, הכתיב "ועש שולחנות עשרה ונח בהיכל תמישה מימין ותמישה משמאל". אין תימר תמישה בדרום ותמישה בצפון – והלא אין השלחן קשר אלא בצפון. שצאמר "ואת השלחן נתתן על יצלת צפון". מה תלמוד לומר "תמישה מימין ותמישה משמאל" אלא, תמישה מימין שלחננו של משה ותמישה משמאלו. אף על פי כן לא היה מספר אלא בשל משה בלבד, שצאמר "את השלחן אשר עליו לחם הפנים", רבי יוסי בי רבי יהודה אומר: על מולן היה מספר, שצאמר "את השולחנות ועליהם לחם הפנים". תני: מורה ומערב היו נתונין דברי רבי, רבי אלעזר בי רבי שמעון אומר: צפון ודרום היו נתונין. מאן דאמר מורה ומערב – גיחא, מולחן ראויין לשירות. מאן דאמר צפון ודרום – נמצא שלחן בדרום

ומנחה

לחם הפנים צריך שיהיה זה, כמו שנאמר 'לשום לחם פנים' וגו'. ופרקי. לא בן תני את אחד מן הנסים כו' – ואם כן, כיון שדרין עם היה על השבוע אתם בן ליבא למיחש לשחקרי. אין מבידין משה נסים – תחתלת סידורו צריך שלא תוקדו. ולא לסמוך על דבם. ותעשה דסבירא ליה על של שיש – פפרש בבבלי תמיד (לא.ב). מפני ששל ספק מרתו. ואיכא למיחש על תיפשט. לא היה שם לחם מרתו לתניח לשבת הבתא – כלחם כשר אפילו. או היה לתנחו לשבת הבאה ולא מפלס כלחם אף בנסדר כולחנות. או דמיסליל כלחם בנסדר בחלבתו. ודי רבינוסין. אבי קרא "ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד" – ואפילו אזה בזה שיש. ועם לחתולה יכול לתניחו על במה שיש.

מילונא דרבי יענה ורבי יודעו כי עליו קי מירושא אחרינא הוא. את מוצא כו' – האילו הוכיז שלשה עשר מרתו שפרטו מלכי יון. מביא לדשא דהרובין. ועל דמשת כאבא יוסא עדשה. וסאן השחוחות כבנו שלשה עשר שערים שמקבשם מייתי לה תחלה אנדרתא דאמרי במקדש. ולרבנן דרבנן שלשה עשר מרתו. פפרש באחרונה מילי דהרובין. כבעק שקלה נוכריבאמר – ליקח את יתרוסין שמלכוירו מבקום ועשורו שריו הלחם. ויכון קודו לא יודו – לחרותא עם השעינים סמכוסים על זה. ונמלתן מרדו – כמו שאין חפץ בשמטוהו. כיון שראו כו' – שמן העשמים הסכימו. **משנה** שעליהן מרחין את הקרבים – לשם רבתיב האנא. כן הפשת תחתיה כגו שם. אפילו כלה משמש יתיר כבגט. שדו מרחין עליו ומנתה על הקרבתו. ועין תוספתו עין טוב פרק ימישי דרשות האבות. על של שיש – אחר הנתוח מסדירין על האבנים על שיעלום הנתנים. ועל של ספק כלי שרת – שדו מציאין בכל כקר. בתרומה בנחה. על של שיש נתונן לחם הפנים בכביתו כו' שמעלן בקדש – לכן בצינאו של דוב. תחתיה על של שיש. **גמרא** תני על של ספק – את דהתי מבטל על של שיש בכביתו. חוב בברייתא על של ספק נתון לקטום שדו לפי מלעין בקדש. מבקש לודב. ודי רבינוסין. לית כאן של ספק מפני שהוא מקדש – כלומר. דמערב למה לא עניי בברייתא של שיש כמו במשנה. ודינו על לפי שהשתי מקדש כמו במקדש קראי דיימא. ועוד דבמו אחת על הרפעת. ולחם הפנים צריך שיהיה זה, כמו שנאמר 'לשום לחם פנים' וגו'. ופרקי. לא בן תני את אחד מן הנסים כו' – ואם כן, כיון שדרין עם היה על השבוע אתם בן ליבא למיחש לשחקרי. אין מבידין משה נסים – תחתלת סידורו צריך שלא תוקדו. ולא לסמוך על דבם. ותעשה דסבירא ליה על של שיש – פפרש בבבלי תמיד (לא.ב). מפני ששל ספק מרתו. ואיכא למיחש על תיפשט. לא היה שם לחם מרתו לתניח לשבת הבתא – כלחם כשר אפילו. או היה לתנחו לשבת הבאה ולא מפלס כלחם אף בנסדר כולחנות. או דמיסליל כלחם בנסדר בחלבתו. ודי רבינוסין. אבי קרא "ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד" – ואפילו אזה בזה שיש. ועם לחתולה יכול לתניחו על במה שיש.

ועל של ספק – עלי שרת שמצויאן בכל מקור שלשה השעינים כלי שרה. נהנתן חמירי. נהנתן לחם הפנים בכביתו – אחר שנאמר. על שסידורו על השלחן. ועל של דוב בצינא – הדיח מנתם עם דין וחוקן. שמעלן בקדש ולא מורדין – רכיון שסלקורו מעל השלחן על דוב אין מורדין אותו לתנחו בשל ספק. **גמרא** תני: על של ספק. אותו של אולום. אחד היה של ספק. ואחר של דוב. על של ספק היו נהנתין בחלבתו. ראינ ענית מבקום שיערות. לית כאן של ספק – לא היה באולם של ספק. אלא בדרתן במתניחין דרל ספק מרחיקו ומתחמם הלחם. ורבי שרשע שיתפשש. ופרקי. לא בן תני את אחד מן הנתנים וכו'. היתיש שרשע שנתן ספקו.

היה מניחן אותו על ספק. אין מבידין משהו נסים – כלומר. אין מסמכין על דבם. ועל רובי שלם ויתפשש בדרך הנתנים. לא היה שם לחם לסדר שבט. ובתוך ימי השבוע הנתן לחם. מרתו לתנחם מלסדר. על של ספק הבאת אור. ולא אף על גב שהוא סמול. וכל שכל עברו עליו שבעה ימים על השלחן – סמול הוא. מבל מקום לקיים מצות: 'לחם הפנים לפני תמיד' את' לתנחו כל. למה לא. אי מני לא היה שם לחם לערוך ביום השבת. מרתו לתנח הלחם הראשון על השלחן שרתו לא יתחלקל' גם שבט הבאה. מרתו. סמול הוא שמו לעית. 'לפני תמיד' – שרתו תמיד לפני האף על פי שרן סמולין. עשרה שולחנות עשה שלחמ – רבתיב ויעש שולחנות עשרה וכו'. אין תישר משהו בדרום וכו' – רבימיש – הויתו נשחן תפתח. רימשטאל' – חותם ממטאלע – פתח. שפתחה היתה באמצע הדיכל כבוהל מורדי. או נני: ישימן' – הויתו דרום שקראי 'ימן'. ומתדרום קראי ימן' – שפתן קראי 'ישטאל'. אלא – של משה באמצע וכו' מימינו למשה שטאל. וכו'ל בעפן הדיכל. את השלחן – ולחם הפנים בדרום – פנעמם בהו פנעמם בהו. מרתו מערבו ויה נתונן – השולחנות ראשו אחד למרחק אחד למערב. הדיחי ארבו לארור הבית. כולחון ראון לשירות – ואביבא למערב על כולם היה סמול. נמצא שלחן בדרום – והכי פירוש: שלחן ארבו שתי אמות (ומתרה). היה ראי (שלישם) עשרים אמה לעשרה שולחנות. והדיכל כולו אינו אלא עשרים אבן בן חמש שולחנות

ברדום

שולחנות עשה שלמה, הכתיב "ועש שולחנות עשרה ונח בהיכל תמישה מימין ותמישה משמאל". אין תימר תמישה בדרום ותמישה בצפון – והלא אין השלחן קשר אלא בצפון. שצאמר "ואת השלחן נתתן על יצלת צפון". מה תלמוד לומר "תמישה מימין ותמישה משמאל" אלא, תמישה מימין שלחננו של משה ותמישה משמאלו. אף על פי כן לא היה מספר אלא בשל משה בלבד, שצאמר "את השלחן אשר עליו לחם הפנים", רבי יוסי בי רבי יהודה אומר: על מולן היה מספר, שצאמר "את השולחנות ועליהם לחם הפנים". תני: מורה ומערב היו נתונין דברי רבי, רבי אלעזר בי רבי שמעון אומר: צפון ודרום היו נתונין. מאן דאמר מורה ומערב – גיחא, מולחן ראויין לשירות. מאן דאמר צפון ודרום – נמצא שלחן בדרום

מילונא דרבי יענה ורבי יודעו כי עליו קי מירושא אחרינא הוא. את מוצא כו' – האילו הוכיז שלשה עשר מרתו שפרטו מלכי יון. מביא לדשא דהרובין. ועל דמשת כאבא יוסא עדשה. וסאן השחוחות כבנו שלשה עשר שערים שמקבשם מייתי לה תחלה אנדרתא דאמרי במקדש. ולרבנן דרבנן שלשה עשר מרתו. פפרש באחרונה מילי דהרובין. כבעק שקלה נוכריבאמר – ליקח את יתרוסין שמלכוירו מבקום ועשורו שריו הלחם. ויכון קודו לא יודו – לחרותא עם השעינים סמכוסים על זה. ונמלתן מרדו – כמו שאין חפץ בשמטוהו. כיון שראו כו' – שמן העשמים הסכימו. **משנה** שעליהן מרחין את הקרבים – לשם רבתיב האנא. כן הפשת תחתיה כגו שם. אפילו כלה משמש יתיר כבגט. שדו מרחין עליו ומנתה על הקרבתו. ועין תוספתו עין טוב פרק ימישי דרשות האבות. על של שיש – אחר הנתוח מסדירין על האבנים על שיעלום הנתנים. ועל של ספק כלי שרת – שדו מציאין בכל כקר. בתרומה בנחה. על של שיש נתונן לחם הפנים בכביתו כו' שמעלן בקדש – לכן בצינאו של דוב. תחתיה על של שיש. **גמרא** תני על של ספק – את דהתי מבטל על של שיש בכביתו. חוב בברייתא על של ספק נתון לקטום שדו לפי מלעין בקדש. מבקש לודב. ודי רבינוסין. לית כאן של ספק מפני שהוא מקדש – כלומר. דמערב למה לא עניי בברייתא של שיש כמו במשנה. ודינו על לפי שהשתי מקדש כמו במקדש קראי דיימא. ועוד דבמו אחת על הרפעת. ולחם הפנים צריך שיהיה זה, כמו שנאמר 'לשום לחם פנים' וגו'. ופרקי. לא בן תני את אחד מן הנסים כו' – ואם כן, כיון שדרין עם היה על השבוע אתם בן ליבא למיחש לשחקרי. אין מבידין משה נסים – תחתלת סידורו צריך שלא תוקדו. ולא לסמוך על דבם. ותעשה דסבירא ליה על של שיש – פפרש בבבלי תמיד (לא.ב). מפני ששל ספק מרתו. ואיכא למיחש על תיפשט. לא היה שם לחם מרתו לתניח לשבת הבתא – כלחם כשר אפילו. או היה לתנחו לשבת הבאה ולא מפלס כלחם אף בנסדר כולחנות. או דמיסליל כלחם בנסדר בחלבתו. ודי רבינוסין. אבי קרא "ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד" – ואפילו אזה בזה שיש. ועם לחתולה יכול לתניחו על במה שיש.

ומנחה

לחם הפנים צריך שיהיה זה, כמו שנאמר 'לשום לחם פנים' וגו'. ופרקי. לא בן תני את אחד מן הנסים כו' – ואם כן, כיון שדרין עם היה על השבוע אתם בן ליבא למיחש לשחקרי. אין מבידין משה נסים – תחתלת סידורו צריך שלא תוקדו. ולא לסמוך על דבם. ותעשה דסבירא ליה על של שיש – פפרש בבבלי תמיד (לא.ב). מפני ששל ספק מרתו. ואיכא למיחש על תיפשט. לא היה שם לחם מרתו לתניח לשבת הבתא – כלחם כשר אפילו. או היה לתנחו לשבת הבאה ולא מפלס כלחם אף בנסדר כולחנות. או דמיסליל כלחם בנסדר בחלבתו. ודי רבינוסין. אבי קרא "ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד" – ואפילו אזה בזה שיש. ועם לחתולה יכול לתניחו על במה שיש.

ברדום

שולחנות עשה שלמה, הכתיב "ועש שולחנות עשרה ונח בהיכל תמישה מימין ותמישה משמאל". אין תימר תמישה בדרום ותמישה בצפון – והלא אין השלחן קשר אלא בצפון. שצאמר "ואת השלחן נתתן על יצלת צפון". מה תלמוד לומר "תמישה מימין ותמישה משמאל" אלא, תמישה מימין שלחננו של משה ותמישה משמאלו. אף על פי כן לא היה מספר אלא בשל משה בלבד, שצאמר "את השלחן אשר עליו לחם הפנים", רבי יוסי בי רבי יהודה אומר: על מולן היה מספר, שצאמר "את השולחנות ועליהם לחם הפנים". תני: מורה ומערב היו נתונין דברי רבי, רבי אלעזר בי רבי שמעון אומר: צפון ודרום היו נתונין. מאן דאמר מורה ומערב – גיחא, מולחן ראויין לשירות. מאן דאמר צפון ודרום – נמצא שלחן בדרום

שקלים, פרק ישי - שלשה עשר שפורות דף יח עמוד א - מתוך מהדורת "אבן שרירא - שטיינזולץ" קלא
תקלין הרתין

1 וּבַם סַחַם מִשְׁנֵה מִנְחֹת (ט"א) וְהוּדָה דְבִי, וְלֹא אֶרְוֵא דִּירְוֵשְׁלֵם לְהִרְקֵם בְּלִפְלוּלֵא שְׂלֵא אֶלְיֵא
 2 דְּהִלְמָא, וְכִי רִסְקֵינָהּ הִיא שְׁחֵלְתָּהּ הִיא נַחֵן מִיָּתֵי הַבַּיִת וְלִפְנֵים מִשּׁוּן מִן הַבְּהֵלֵי שֵׁי אִמּוֹת וּמִצְהָ
 3 וְשִׁחֲחֵל הַיָּד אֶרְכֹּס שֵׁי אִמָּה, בְּרַחֲבִים "וְהַבַּיִת אִמָּה בֵּרַשׁ לִמְהָ" וְגו', וּמִאֲתוֹן שֵׁי אִמָּה הַיָּד עֵרְשִׁים
 4 בְּרִיבִי, בְּרַחֲבִים "וְלִפְנֵי חֲדָרִיב עֵרְשִׁים אִמָּה, וְגו'. וְהַדְּחִיל אֶרְכֵּבִים, בְּרַחֲבִים "אֶרְכֵּבִים שִׁימָה הִיא הַבַּיִת
 5 הַזֶּה וְהַדְּחִיל אֶתְּמוֹן וְלִפְנֵים, בְּרַחֲבִים "וְהִיא הַדְּחִיל
 6 שְׂהָא אֶרְכֵּבִים, מִשּׁוּךְ בִּי" - מִן הַבְּהֵלֵי עֲשִׂי, שְׂרִי
 7 אִמּוֹת וּמִצְהָה - כִּי שִׁיחֵי הַבְּהֵלֵים מִשְׁנֵהם
 8 סֹדְרִים וְכִלְיֵי לִחְלֵה לְהוּ וְהוּ בַּד, וְדִמְרִינְתִּין עֲשִׂי
 9 דְּמִנְחֹת שִׁחֵי מִנְחָתָהּ שֶׁן בִּיאָה וְלִדְחִילָהּ שֶׁן בִּיאָה
 10 בְּעֵינֵי שֵׁי אִמּוֹת וּמִנְחָהּ בְּדִמְעֵי בִּי כִּי אִיָּק, מִבְּנִיחֹת
 11 שֶׁ, וּמִנְחָה כְּנִגְזֵי בְּרוּם - כְּרִסְכִּים "וְהִיא אִיָּק, מִנְחָתָהּ כְּנִגְזֵי
 12 שְׁחֵלְתָּהּ", וְגַם כִּי הַדְּחִיל מִשְׁכַּח מִן הַבְּהֵלֵי דְרִמְיָהּ שֶׁן
 13 אִמּוֹת וּמִנְחָתָהּ, כִּי הוּא מִיָּטֵם, שֶׁן וּמִתְּבֵל הַזֶּה אֲבָנֵי
 14 מִשְׁכֵּל בְּרִיבִי - חִיבִי - לֵיךְ חֹךְ, וְיִרְחִיבֹהוּ לֵאמֹר דִּמְנָה
 15 מִזְחָה מְעַרְבַּת מִנְחֹתֶיהָ, וְכִרְסִכֹּה וְהַבְּהֵלֵים כְּנִבְחָתֶיהָ, שֶׁן
 16 וְכִלְיֵי חֵיבִי מִיָּתֵי מִשְׁכֵּל הַבַּיִת וְלִפְנֵים - מִשְׁנֵהוֹ
 17 עֵרְשִׁים דְּרִבִּים, וְגו' אוּר וְשִׁלְחַת כּוּלֵן מִשְׁכֵּל
 18 הַבַּיִת, וְכִרְסִכֹּה כְּבִלְבִּים - כִּילוּ וְהֵבֵל שֶׁן
 19 מִנְחָתָהּ (כְּטֵא), חִיבִי הַרְבִּיבִים "וְכִל כִּלִּי כִּי בִּיאָה
 20 חֲשֵׁב בִּימֵי שִׁלְמֹה לִסְאֻמְיָהּ וּמִשְׁנֵהּ וְהוּ דִּמְנָה קִימְרִינָהּ,
 21 מִשְׁכֵּל בְּרִיבִי בִּי אֶחָד - לִכֵּל מִנְחָה שֶׁלֵּם, וְיָתֵן
 22 אֶת מִנְחָתָהּ, וְגו' וְהוּ דִּמְנָה שֶׁן בִּיאָה וְהוּ דִּמְנָה
 23 אֶת מִנְחָתָהּ, שֶׁן וְדָבִי דִּיקָא קִרְאָה אִבְדֵּר אֲתוּתֵהּ, וְכִי
 24 רִסְקֵינָהּ בְּנִיחֹת קִרְסֵהּ - וְכִהּ בְּנִיחֹת שֶׁן וְנִיחֹת
 25 הַסְּפִיָּסִים כִּישֵׁשׁ נִירֵה, וְכִי אֶסְרִיב כִּלוֹם - וְקִמְרֵה שְׂלֵא
 26 חֲקִישׁ מִמֵּה שְׁאִמְרֵה שִׁדְחָה חֹסֶר כְּבֵל עֵמֶךְ דְּרִבִּיהָ, וְהוּ עַד
 27 לְכֵל אִיָּק עַל מִנְחָתָהּ, אֲבָל מִשְׁכֵּלָהּ כִּי בִּיבִיר - וְהוּ
 28 חֹסֶר כִּלוֹם, **מִשְׁנֵה** חֲדָרִין - שְׁקִילֵי שֶׁנָּה וְהוּ מִסְּתִילִין
 29 לֵשֶׁם, וְכַשְׂמֵעֵי וְיָתֵן חֲרִיחֹתָהּ הַגִּבֹּר מִרְכִּיא בִּל שְׁחֵלְתֵי
 30 כַּשְׂמֵעֵהּ וְהוֹתֵן לִשְׁלֵבָהּ, כִּי שִׁחְרִימֵהּ מִחֵם, עִקְרִינִין -
 31 לֵא שִׁשְׁקֵה, וְהוּ יָתֵן מִשְׁכֵּל לִשְׂרֵי, לִשְׂרֵי - תֵרִים -
 32 דְּרִלְסִים, בִּי - גִּינָה - קִנְיִים, קִינִין - כִּילוּ עֲלוּתֵהּ, וְכִי
 33 לִקְנֵי וְחֵבֵל לֵא אִי שִׁשְׂרֵי, וְכַנְפִּירָא מִפְּרִישׁ עֲשִׂי דְרִבִּי
 34 וְהוּדָה, עֵצִים לֵא יִפְחֹת - עֵצִים שֶׁן בִּי גִינָה, מִנְּהוּ
 35 בְּרִסְסִים: אֲבָרֵהּ וְיִפְחֹת - לֵא יִפְחֹת מִקְוִינֵי -
 36 שִׁדְחָה שִׁדְחָה לִכְנֵה שְׂכָאָה עַד מִנְחָתָהּ, וְכַנְפִּירָא לִיף לֵיף
 37 מִנָּה לִיָּה, וְהוּ מִרְדֵּשׁ דְּרִשׁ בִּי - לִשְׁקֵן רִכְבֵּי הַגֹּאֲן
 38 שִׁדְחִיעֵי חֲרִישׁ שִׁמְעֻרֹתָהּ לִכְרִימֵיהּ, וְסִלְקָא רִיעֻן אִמְיָנָה
 39 וְרִבְבָה אִדָּה כִּילוּ לִגְבוּתֵהּ, מִנְּהוּ חֲקִישׁ שֶׁן בִּקְרָה, וְהוּ
 40 אִשְׁמֵר אִמְרֵיהּ, "כִּכָּף אִשְׁמֵךְ וּכְכָף אֲתוּמֹת", וְכִילוּ
 41 אִמְיָנָה שִׁיבֹאֵה בִּית הָא לִמְכַח מִשּׁוֹם הַעֵדֶר, אֲבָל הָא
 42 לֵא אִיָּה סִבְלֵקָא וְרִיעֻן כִּלֵּל שִׁיבֹאֵה קִרְאָה חֲרִיב אִתָּא
 43 וְאִשְׁמֵר, אֲבָלֵהּ הַבְּהֵלֵים מִנְחָתָהּ, רִאָּף עֲלוּתֵהּ חֲרִישׁ וְהוּ
 44 **גְּמִרָא**, תַּנְיָא אֲבָרֵהּ לֵא אִיָּה שִׁפֵּי שֶׁן
 45 קִינֵי בִי - לִקְנֵי חֲבוּתֵהּ, כְּמִנְּהוּ וְכִי חֲבוּתֵהּ וְיִחְלַת, שִׁימָה
 46 לִחְבוּתֵהּ, כְּמִנְּהוּ שִׁדְחָה קִרְאָה רִבְבָה, מִשְׁכֵּל מִבְּנֵי
 47 הַקִּינֵי שְׁחֵלְתָהּ שִׁשְׁרֵי, מִנְּהוּ - שְׁחֵלְתָהּ עֲבוּלֵתֵהּ, וְהוּ לֵא
 48 מִנְּחָתָהּ אֲתוּן שְׁחֵלְתָהּ עֲבוּלֵתֵהּ מִרְבּוּתֵהּ עַד שְׁחֵלְתָהּ, וְכִילוּ
 49 יִלְכֹּה לִים תְּחֵלָה, וְהַתַּנְיָא **הֲאִשֵּׁה בִי** - הוּא הַסְּתֵפָא
 50 פִּירָה שֶׁן דִּשְׁקִילֵיהּ, וְהוּבֵאֵה עֲבוּרִין (כִּלְבָּא) וְשֶׁם כְּנִמְרָא
 51 הַרְסִיסֵהּ: אִשְׁמֵר שִׁישׁ עֲלוּתֵהּ לִידֵהּ אִי וְכִהּ מִנְכָא מִנְּחָה
 52 וְנִחְתָּה שִׁשְׁרֵי, וְהוּבֵלָה וְאִבְחֵלָה כְּקִישֵׁי לְעִירֵי, וְכִי
 53 נִיבֵי דְרִבִּיהּ שִׁשְׁרֵי אִתָּא הִינֵי שְׁשֹׁאֵלָה דְרִי עַל חֲבוּךְ
 54 מִלִּידָהּ אִיָּה מִנְּחָתָהּ מִן תְּשֵׁבָה, אִיָּה אֶרְכִּיבֵי מִדְּחִין
 55 וְכִן וְכִי אִיסְרִיב אֲבִילֹת קִישִׁים, מִכְּבִיאֵי דְרִסְוִין

1 בְּרוּם, וְנִמְרָה בַּעֲפֹן - לֹא רִסְקִין, מִשּׁוּךְ מִן הַבְּהֵלֵי בִשְׂחֵי אִמּוֹת כִּלְפֵי מַנְּהוּ - שִׁיחֵי שֶׁן בְּרִסְסִים
 2 דְּרִעֻסֵא שֶׁן סֹדְרִים הַחֲלֵקֵי הוּ בַּד, וְהוּ תִּסְפּוּת רִסְקִין - שִׁיחֵי מִשּׁוּךְ אִמּוֹת וּמִנְחָה, בְּאֲבָנֵי הַבַּיִת -
 3 הִינֵי בְּאֲבָנֵי עֵדֶה, וְכִי נִחְשֵׁב בִּיבִי קִישֵׁי עֵשֶׂם, וְהִיכֵל אֶרְכֹּב, אֶרְכֵּבִים, וְכִי קִישֵׁי קִישֵׁי
 4 אֶרְכֹּב עֵשֶׂם אִמָּה, וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת
 5 כִּיבִי קִישֵׁי קִישֵׁים עֲמוֹ, מִכְּלוֹת הַחֲדָרִי - מִסּוּךְ
 6 הוּא בְּרִבִּי חִימִים, וְקִמְפֵּרֵשׁ מִדָּה "וְהַבְּהֵלֵי חֲתוּב", וְקִמְרֵה
 7 שְׁחֵלְתָהּ שֶׁן לֵא חֲבוּר שִׁדְחָה לִשְׁלֵמָה, שְׂרִישׁ שֶׁן
 8 מְנֻרֹת עֲלוּ, וְלִכֵּל אֲתוּת הַיָּד עִרְךָ אֶלָּף כִּבֵּר, כְּמִסְמִיק,
 9 לְקִישִׁים מִן שְׂאִמְרֵה מְנֻרֹת שֶׁן כְּכֵר זָבֵחַ טוֹרֵה וְגו',
 10 וְכִי גִרְסֵיקָה מִשְׁנֵה מְנֻרֹת הַמְקִרְשׁ שִׁחֵתֹת וְיִחְלַת עַל
 11 מְנֻרָה שִׁשְׁרֵי מִשֶּׁה מְמִירָב רִיבֵי הַדָּבִי, וְהַכְּסִיחוּהוּ לְכוּר
 12 שְׁנוּכִים עֲמִימִים, וְלֹא חֹסֶר אִשְׁמֵר מִשְׁפִּיקָתָהּ, וְסִרְךָ רִוּת
 13 מְנֻרֹת שֶׁן, וְכִי חֲוֵאֵה הֵלֵא עֲבוּרֵי רִוּת שְׂבִיחֵי
 14 כְּבִישֵׁי וְכִי אֲבָק אִשֵּׁה וְחִסְרֵה מְשֻׁנֵּה עַד אֵלֵא קִישֵׁי וְכִי
 15 וְכַשְׂמֵעֵי לֵא חֲוֵב עַל חֲבוּב עַל בִּירִיחֹתָהּ, שֶׁלֵּם בְּרָךְ
 16 כִּי צִירֵה - רִסְחֵר מִנְּהוּ, אֲבָל כְּשִׁבְרֵה בְּרִיבֵי בִי צִירֵה
 17 וְכִי שִׁשְׁרֵי לֵא חֲשֵׁב כִּלְמֵה, אֲבָל מִנְּכִיס אֲתוּת לֵא
 18 כְּמִנְּחָה עֲמִימִים.

19 **הַלְבָּה ד מִשְׁנֵה** "וְהִלְקִין חֲדָרִין" - שְׁבו
 20 תַּנְיָן שְׁקִילֵי שֶׁנָּה וְ.
 21 וְכַשְׂמֵעֵי וְיָתֵן חֲרִיחֹתָהּ הַגִּבֹּר מִרְכִּיא בִּל שְׁחֵלְתֵי
 22 וְהוֹתֵן לִשְׁלֵבָהּ, כִּי שִׁחְרִימֵהּ מִחֵם, וְהִשְׁתֵּי כְּבוֹד עֲלוּ
 23 וְכִי מִשְׁכֵּל עִיקְרֵהּ, וְיָתֵן שְׂלֵא חֲבוּבֵי שֶׁנָּה וְ.
 24 "מִלְכֵי טוֹחֵן, שִׁיחֵי אֶשְׁרֵי קִרְוֵה וְהוּבֵר טוֹסֵל
 25 תַּנְיָן עֲבוּרֵי אֶשְׁרֵי קִרְוֵה וְהוּבֵר לִשְׂרֵי, וְהוּבֵר טוֹסֵל
 26 וְהוּבֵר מִשְׁכֵּל הַלְשֵׁבֵהּ, וְהִשְׁלִישׁ בְּהוֹב עֲלוּ קִינְיִן, וְיָתֵן
 27 תַּנְיָן דְּרִלְסִים, וְהִרְבִּיעֵי - "וְיִלְוֵי עֲלוּתֵהּ, וְיָתֵן וְיָתֵן
 28 הַקִּנְיִינִים, וְכִילוּ עֲלוּתָהּ אֲבָל לִקְנֵי חֲבוּבֵה לֵא אִיָּה שִׁשְׂרֵי,
 29 כְּדִרְפֵּשׁ בְּנִמְרָא, "עֵצִים" - הַמְתַּרְבֵּב עֵצִים לְמִשְׁכֵּה
 30 תַּנְיָן רִוּתֵיהּ, וְכִי לִשְׁלֵבָהּ "לְבִיבֵי" - הַמְתַּרְבֵּב לִכְנֵה תַּנְיָן רִוּתֵיהּ
 31 לְחֻבוּתָהּ, "וְכִי" - הַמְתַּרְבֵּב וְכִהּ תַּנְיָן שֶׁן אִיָּה רִוּתֵיהּ
 32 וְהוּא עֲבוּרֵי לִכְנֵה, לִכְנֵה שִׁשְׂרֵי שְׁמֻרְמֻרִיקָא רִכְרִיסֵי
 33 "מְפִירֵי הַבֵּי" בְּעִירָא וְרִבְרִי רִחִימִים, לִפִּי שְׁחֵבֹתן מִקְחָה
 34 אֲבָנֵי בִּי שֶׁנָּה כִּי חֲוֵאֵה לִיחָא, שְׁחֵרִימִים אֲבָנֵיבָרֵה
 35 מִסְּתִילֵיהּ, וְשִׁמְרֹת תְּגוּרֹתֵיהּ כִּי לְבִרְבֵה, וְכַנְפִּירָא
 36 מְפִרֵשׁ, הַאֲמִיר "דִּירֵי עַל עֵצִים סַחֲמֵי, לֵא יִפְחֹת מִשְׁכֵּי
 37 נִרְיִין - אֲתוּן שְׁסֻדְרִין עַל מְעַרְבָהּ, וְשִׁמְרֹת מִשְׁכֵּי
 38 בְּנִמְרָא, לֵא יִפְחֹת כִּין קִינִין - שְׁחֵלְתָהּ לִכְנֵה
 39 הַבָּה עַד מִנְחָתָהּ, וְכַנְפִּירָא מְפִרֵשׁ מִנְּהוּ לֵי, וְדִיקָא
 40 מְתַרְבֵּחַ מִחֵם, אֲבָל אִיָּה רִעֻן לְחֻבוּתָהּ אֲמִילוּ קִרְוֵי
 41 שֶׁל לִכְנֵה - מְכִיאָה - וְכִי - הַמְתַּרְבֵּב וְכִהּ סַחֲמֵי, לֵא
 42 יִפְחֹת מִרְיָהּ וְכִי, "אִשְׁמֵר אִשְׁמֵר אִשְׁמֵר לֵה" -
 43 וְקִישֵׁי אִשְׁמֵר לִי לִשְׂפִי, רִיאֵשׁ הוּא - מְשַׁעֲבֵר בְּרוּיָתוּ
 44 יָה, וְהַכְּתִיבָה, שְׁחֵלְתָה נִכְאֵל לְכַרְמֵי, "אִשְׁמֵר לֵה" -
 45 מְשַׁעֲבֵר שְׁכֻלוּ לֵה, וְרִדְדֵי שְׁחֵלְתָהּ וְרִבְבָה, כִּי שְׁחֵלְתָה
 46 מִטוֹר חֲתָאָה וְאִשְׁמֵר - יִלְקַח כְּאוּרוֹ הַמְּוֹרֵר עֲלוּתֵהּ,
 47 נִמְצֵא שֶׁן מְתַרְבֵּחֵי קִישֵׁים, "אִשְׁמֵר לֵה" - וְכַשְׂמֵעֵי
 48 רִיאֵשׁ לְכַרְמֵי - הַעֲתוּרֹת וְיָתֵן מִנְּחָה דְרִשׁ
 49 בְּרוּיָתוּ - לֵא אִשְׁמֵר וְכִכָּף חֲתָאָה לֵא יִבֵּב אִיָּה וְכִי
 50 לְכַרְמֵי הַיָּד, אֲבָרֵה לִשְׁקֵי רִכְפָּה שְׁקִישׁ שֶׁן חֲתָאָה
 51 וְלִשְׁמֵי שֶׁנָּה בִּי הַבְּהֵלֵים אִיָּה וְכִי אִשְׁמֵר שֶׁן
 52 מִנְּחָה וְכִי שִׁדְחָה בִּי הַבְּהֵלֵים שִׁיחֵי עֲלוּתֵהּ, שְׁחֵתֹתֵיהּ
 53 לְכוּ מִנְּחָתָהּ שְׁחֵלְתָה עֲבוּלֵתֵהּ מִסְּתִילֵיהּ עַד הַבְּהֵלֵים
 54 כְּכֵר, **גְּמִרָא** - לֵא אִיָּה חֲרִישֵׁי עֵקֵי - חֲבוּבֵה
 55 כְּכֵר וְכִי וְיִחְלַת, שִׁימָה לְחֻבוּתֵהּ עֲמוֹ, שְׁכֵם שִׁדְחָה
 56 שְׁחֵלְתָה קִרְבָּה, כְּרִחְבֵן בְּנִיחֹתֵיהּ, מִפְּנֵי הַעֲתוּרֹתֵיהּ
 57 שֶׁן לִקְנֵי אֲתוּת אִיָּה מִנְּחָתָהּ עֲמוֹ מִשְׁכֵּל, וְהוּ
 58 וְכִי מִסְּתִילֵיהּ וְיִחְלַת לִים תְּחֵלָה, בִּיבִי הַבְּהֵלֵים
 59 הֲאִשֵּׁה שִׁישׁ עֲלוּתֵהּ לִידֵהּ אִי וְכִהּ מִנְכָא רִמֵי כִי וְכִי
 60 חֲבוּבֵיהּ עֲלוּתֵהּ שִׁשְׂרֵי - שְׁחֵבֹתוּ עֲלוּ קִינְיֵי, וְיָתֵן

1 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 2 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 3 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 4 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 5 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 6 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 7 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 8 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 9 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 10 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 11 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 12 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 13 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 14 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 15 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 16 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 17 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 18 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 19 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 20 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 21 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 22 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 23 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 24 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 25 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 26 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 27 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 28 **וְהוּבֵחֵה אִיָּה עֲמוֹת הַחֲבֵרִים וְעִמְרִיבִים, מִשְׁלֵילֵהּ הַבַּיִת**
 29 **וְהוּבֵחֵה א**

שוגג בתרומה ומזיד ביום הכיפורים אין תפתינה בשני דברים ניהא ואין תיפתר בדבר אחד מחלוקת רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש תמן תנינן אין בין שבת ליום הכיפורים אלא שזה זדונו בידי אדם וזה זדונו בהיכרת הא בתשלומין שניהן שוין מתניתא דרבי נחונייא בן הקנה דרבי נחונייא בן הקנה אומר

[דף י"ח ע"א]

יום הכיפורים כשבת לתשלומין רבי שמעון בן מנסיא אומר מהווייבי כריתות כמהווייבי מיתות בית דין מה ביניהון רבי אחא בשם ר' אבינה נערה נידה ביניהון רבי מנא אומר אף אחות אשתו ביניהון על דעתיה דר' נחונייא בן הקנה מה שבת אין לו היתר אחר איסורה אף יום הכיפורים אין לו היתר אחר איסורו ואילו הואיל ויש להן היתר אחר איסורן משלם על דעתיה דרבי שמעון בן מנסיא מה שבת יש בה כרת אף יום הכיפורים יש בה כרת ואילו הואיל ויש בהן כרת אינו משלם רבי יודה בר פזי בעא מכות וכרת מה אמרין בה אילין תניי אמר רבי יוסי צריכה לרבנין רבי יונה בעא למה לא שמע לה מן הדא דתני רבי שמעון בן יוחי דתני רבי שמעון בן יוחי רבי טרפון אומר נאמר כרת בשבת ונאמר כרת ביום ונאמר כרת ביום הכיפורים מה כרת שנאמר בשבת אין מכות אצל כרת אף כרת שנאמר ביום הכיפורים אין מכות אצל כרת אמר ר' מנא קומי רבי יוסי מה צריכה לא כרשב"ל ברם כרבי יוחנן מה מכות אצל מיתה יש לו כל שכן מכות אצל כרת דאיתפלגון השוחט אותו ואת בנו לשם ע"ז רבי יוחנן אמר התרו בו משם אותו ואת בנו לוקה משם ע"ז היה נסקל רשב"ל אמר אפי' התרו משם אותו ואת בנו אינו לוקה מאחר שאילו התרו בו משם ע"ז היה נסקל אמר ליה אפילו כרבי יוחנן צריכה לו תמן שני דברים וכא דבר אחד על דעתיה דרשב"ל מה איכא בין אילין תנאי לאילין רבנן לאוין לא כריתות רבי יודן אמר הכא על הממזרת ביניהון ר' חנניה אמר המצית גדיש חבירו ביום טוב ביניהון על דעתיה דאילין תנאי הואיל ואין בהן כרת משלם על דעתיה דרבנין דאילו הואיל ויש בהן מכות אינו משלם מעתה אילו נערות שיש להן קנס דלא כרבנין אמר רבי מתניה

[דף י"ח ע"ב]

תיפתר דברי הכל בממזר שבא על הממזרת ואשת אחיו לאו יבמתו היא אמר רבי מתניה תיפתר שהיו לאחיו בנים ואירס אשה ומת ובא אחיו ואנסה:

הלכה ב משנה ואילו שאין להן קנס הבא על הגיורת ועל השבויה ועל השפחה שנפדו או שנתגיירו או שנשתחררו יתרות על שלש שנים ויום אחד רבי יהודה אומר שבויה שנפדית הרי היא בקדושתה אף על פי שהיא גדולה:

גמרא אמר רבי יוחנן לא ריבה אותה רבי יהודה אלא לקנס תני רבי חייה אף לכתובת מנה מאתים רבי שמעון בן לקיש אמר אף להאכילה תרומה על דעתיה דרבי שמעון בן לקיש רבי יודה ורבי דוסא שניהן אומרים דבר אחד דתנינן תמן השבויה אוכלת בתרומה דברי רבי דוסא אתא רבי חנינה בשם רבי שמעון בן לקיש הלכה כרבי דוסא:

הלכה ג משנה הבא על בתו ועל בת בתו ועל בת בנו ועל בת אשתו ועל בת בתה ועל בת בנה אין להן קנס מפני שהוא מותחייב בנפשו שמיתתו בידי בית דין שכל המתחייב בנפשו אינו משלם ממונ שנאמר (שמות כב) ולא יהי אסון ענוש יענש:

גמרא אילו אחר בא עליה קנסה לאו לאביה הוא תיפתר שבא עליה עד שלא מת אביה ומת אביה כרבי יוסי הגלילי ברם כר' עקיבה יש לה קנס וקנסה של עצמה רבי ירמיה בשם רבי לעזר ממשמע שנאמר ולא יהיה אסון איני יודע אם יהיה אסון ונתת נפש תחת נפש ומה תלמוד לומר אם יהיה אסון לרבות את המזיד בהתרייה אמר רבי יוסי ולא מתניתא היא שכל המתחייב בנפשו אינו משלם ממונ דלא אתיא אלא בשוגג אמר

[דף י"ט ע"א]

חזקיה עוד תני מתניתא (ויקרא כד) ומכה כהמה ישלמנה ומכה אדם יומת, מה מכה כהמה לא חלקתה בו בין בשוגג בין במזיד לחייב ממונ אף מכה אדם לא תחלק בו בין שוגג למזיד לפטר ממונ:

הלכה ד מתני' נערה שנתארסה או שנתגרשה רבי יוסי הגלילי אומר אין לה קנס רבי עקיבה אומר יש לה קנס וקנסה של עצמה: גמ' מאי מעמא דרבי יוסי הגלילי (דברים כב) אשר לא אורשה הא אורשה אין לה קנס, ורבי עקיבא אשר לא אורשה, עד שלא נתארסה נותן לאביה, נתארסה נותן לעצמה, על דעתיה דרבי עקיבא, נערה נותן לאביה בוגרת נותן לעצמה, בתולה נותן לאביה מופת עין נותן לעצמה שנייא היא דכתיב נערה נערה ולא בוגרת בתולה בתולה ולא מופת עין לית כתיב אשר לא ארסה אשר לא ארסה מלמד הימניה לגורה שוה מה תמן חמשיין אף הכא חמשיין ולית ליה לרבי יוסי חמשיין אית ליה כסף כסף מה כסף שצאמר להלן חמשיין אף כאן חמשיין בא עליה עד שלא

נתארסה ונתארסה \ ונתגרשה \ לית מילתא דרבי אחי אמרה שהיא נותן והתני (שם) תחת אשר ענה לרבות את היתומה לקנם דברי רבי יוסי הגלילי אמר רבי אחי תיפתר שבא עליה עד שלא מת אביה ומת אביה כבר נראה לתן לאביה הוא בא עליה עד שלא מת אביה והוא בא עליה עד שלא נתארסה ונתארסה רבי זעירא אמר רב הסדא בעא בא עליה עד שלא נשאת ומת אביה ונשאת ממה דתימר תמן תחת בעלה היא הוא נותן לאביה וקא תחת בעלה היא הוא נותן לאביה:

[דף י"ט ע"ב]

הלכה ה מתני' המפתה נותן שלשה דברים והאונם ארבעה המפתה נותן בשת ופגם וקנס מוסף עליו האונם שהוא נותן את הצער והמפתה אינו נותן את הצער האונם נותן מיד והמפתה לכשיוציא האונם שותה בעציצו והמפתה אם רצה להוציא יוציא:

גמ' ודלא כרבי שמעון דרבי שמעון פטר את האונם מן הצער למה זה דומה להותף ובלת חבירו ועתיד להתכה למה זה דומה לקוצץ נמיעות חבירו ועתיד להתכן אמרו לו אינו דומה נבעלת באונם לנבעלת ברצון לא דומה נבעלת באשפה לנבעלת בהופה מה מקום רבי שמעון תחת אשר ענה אמרו בשם רב הסדא תיפתר בשבא עליה על הקוצים: והמפתה לכשיוציא. אמר רב הסדא בשלא רצה לקים אבל אם רצה לקים אינו נותן פלוס תני רבי ישמעאל (שמות כב) כסף ישקל כמחר הבתולות מגיד שהוא עושה אותן עליו מחר ואין מחר אלא בתובה כמה דאת אמר (בראשית לא) הרבו עלי מאד מחר ומתן ר' אלעזר שאל בגות אנוסה מהו שיהא להן בתנאי בתובתה:

[דף כ' ע"א]

פשיטא לי באנוסה דלית לה בנין דכרין במפתה דלית לה בנין נוקבין אין תימר תריהון צריכה לה נשאל בגות אנוסה ובנות מפתה מהו שיש להן בהתנאי בתובה הן דצריכה לי ברבנין הן דפשיטא ליה כרבי יוסי בי רבי יהודה דתני רבי יוסי בי רבי יהודה אומר האונם נותן בתובת מנה:

הלכה ו מתני' ביצד הוא שותה בעציצו אפלו היא חגרת אפלו היא סומא אפילו היא מוכת שחין נמצא בה דבר זמה או שאינה ראויה לבוא בישראל אינו רשאי לקיימה שנאמר (דברים כב) ולו תהיה לאשה אשה שהיא ראויה לו:

גמ' רבי ירמיה רבי חיה בשם רבי שמעון בן לקיש לא יאמר ולו תהיה לאשה זה המוציא שם רע שאינו צריך כבר היא תחת ידו ומה תלמוד לומר ולו תהיה לאשה תלמוד הימניה לגזרה שנה מתדרש

ולו תהיה לאשה ולו תהיה מה לו תהיה שנאמר להלן אשה שראייה לו אף לו תהיה שנאמר כאן אשה הראייה לו אי מה להלן אשה הראייה לו ומשלם קנס אף לו תהיה לאשה שנאמר כאן אשה הראייה לו ומשלם קנס רבי זעירא עיולא בשם רבי ישמעאל בשם רבי אלעזר לא יאמר ולו תהיה כמוציא שם רע שאינו צריך כבד היא תחת ידו מה תלמוד לומר ולו תהיה לאשה מלמד הימינה לגזרה שוה מתדרשה ולו תהיה ולו תהיה מה לו תהיה שנאמר להלן

[דף כ' ע"ב]

גירש אומר לו שיהויר אף לו תהיה האומר כאן גירש אומר לו שיהויר תני ר' חייה אחד האונם ואחד המוציא שם רע שגורשו בופין אותן להחזיר אם היו כהנים סופגין את הארבעים כהנדא דתני (דברים כב) בעולת בעל להביא את המקבלת בעלה בבית אביה והיא ארוסה והבא אחריו כהנק ולא סוף דבר מן הדרבה אלא אפילו שלא כדרכה רבי אבהו בשם ר' יוחנן לכן צריכה שלא כדרכה אפילו תימא מן הדרבה למה לי בעלה אפילו כיי דתנינן תמן באו עליה שנים הראשון בסקילה והשני כהנק נערה מאורסה באו עליה עשרה שלא כדרכה ואחד כדרכה כולן בסקילה כולהו כדרכה הראשון בסקילה והשאר כהנק הערו בה עשרה בני אדם ואחד גמר את הביאה כולהו בסקילה כולהו נמרו את הביאה הראשון בסקילה והשאר כהנק וכפנייה באו עליה עשרה שלא כדרכה ואחד כדרכה כולם כהנק כולהו כדרכה הראשון כהנק והשאר פטור כהנה לה אחד מהו נפטרו כולן מלא תעשה אמרה אפשר

[דף כ"א ע"א]

בזרת וחזרת ובזרת היה נשוי את אחותה כבד נפטר מתה כבד נפטר מת אין בופין את היבם:

הלכה ז מתני' יתומה שנתארסה ונתגרשה רבי לעזר אומר האונם חייב והמפתה פטור:

גמ' אומר רבי יוחנן אתיאי דר' אלעזר

[דף כ"א ע"ב]

בשיטת רבי עקיבה רבו כמה דרבי עקיבה אומר יש לה קנס וקנסה לעצמה כן אומר רבי אלעזר יש לה קנס וקנסה של עצמה מעתה אפלו במפתה רבי ירמיה בשם רבי אלעזר תיפתר שמהלה לו ויש אדם מוחל דבר שאינו שלו פתר לה ביתומה ותני בבית רבי כן היתומה רבי אלעזר אומר האונם חייב והמפתה פטור ויש אדם מוחל על דבר שאינו ברשותו נישמעיה מן הדא דמר רבי בון בר חיייה בשם

ר' זעירה קנס אין בו משעיה הראשונה דתנינן תמן עמדה בדין עד שלא מת אביה הרי הן של אב מת האב הרי הן של אחיו אם אומר את בן קנס בן הוא משעיה הראשונה הרי הן של אחיו משעיה הראשונה רבא בשם רב הסדא בבבשת ופנס הדא מתניתא דרבי מנא אמר מהו האונם תייב בכל והמפתה פטור מן הכל רבי אבין אמר שמי בעי מהו האונם תייב והמפתה פטור האונם תייב בכל והמפתה פטור מן הבבשת ומן הפנס והייב והמפתה פטור האונם תייב בכל והמפתה פטור מן הבבשת ומן הפנס והייב בקנס והא רבי עקיבה אומר האונם והמפתה פטור מן הכל ההיא דרבי יוסי הגלילי היא:

[דף כ"ב ע"א]

הלכה ח מתני' ואי זהו הבבשת הכל לפי המכיש והמתביש פנס רואין אותה כאלו היא שפחה נמקרת בשוק במה היתה יפה וכמה היא יפה קנס שוה בכל אדם וכל שיש לו קצבה מן התורה שוה בכל אדם:

גמ' לא דומה המכיש את הגדול למבייש את הקטן לא דומה מתביש מן הגדול למתביש מן הקטן בבשת הגדול מרבה ונזקו מועט בבשת הקטן מועט ונזקו מרבה:

הלכה ט מתני' כל מקום שיש מכר אין קנס וכל מקום שיש קנס אין מכר קטנה יש לה מכר ואין לה קנס נערה יש לה קנס ואין לה מכר הבורגרת לא קנס ולא מכר:

גמ' רבי הייה בשם רבי יוחנן דרבי מאיר היא ברם ברבנן יש מכר וקנס ברבי מאיר מבית יומה ועד שלשה שנים ויום אחד יש לה מכר ואין לה קנס מבית שלשה שנים ויום אחד עד שתבגר יש לה קנס ואין לה מכר בוגרת לא מכר ולא קנס ברבנן מבית יומה ועד ג' שנים ויום אחד מכר וקנס פאחת מבית שלשה שנים ויום אחד עד שתביא שתי שערות יש לה מכר ואין לה קנס משתביא שתי שערות ועד שתבגר יש לה קנס ואין לה מכר בוגרת לא מכר ולא קנס תמן תנינן הכא על נערה מאורסה אינו תייב עד שתהא נערה בתולה מאורסה בבית אביה באו עליה שנים הראשון בסקילה והשני בהנקה רבי יסא בשם רבי יוחנן רבי הייה בשם לעזר דרבי מאיר היא ברם ברבנן אפילו קטנה מאי טעמא דרבי מאיר נער חסר פתיב בפרשה מה מקיימין רבנן נער רבי אבהו אמר בשם רבי שמעון בן לקיש נערה אחת שלמה פתיב בפרשה

[דף כ"ב ע"ב]

למדה על כל הפרשה שהיא גדולה מתיב ר' מאיר לרבנן הרי המוציא שם רע הרי פתיב בו נער והיא גדולה דאין הקטנה נסקלת מה עבדיו לה רבנן אמר רבי אבין תיפתר שפא עליה דרדך וזרות יעלב בר פא בעא קומי רב הכא עלה קטנה מהו אמר ליה בסקילה הכא על הבוגרת מהו אמר ליה אני אקרא נערה ולא בוגרת וקרא נערה ולא קטנה ואמר ליה ולית את מודה לי שהיא בקנס תחת אשר ענה לרבות את הקטנה לקנס וקרא תחת אשר ענה לרבות את הבוגרת לקנס אמר רב אף על גב דנצחיה יעלב בדינה הלכה הכא על הקטנה בסקילה והיא פטורה ר' אבין בשם שמואל ולמה שמע לה מן הדא (דברים כב) ומת האיש אשר שכב עמה לבדו וכי אין אנו יודעין שאין לנערה הטא מות מה תלמוד לומר ולנערה לא תעשה דבר כי אין לנערה הטא מות להביא הכא על הקטנה מאורסה בסקילה והיא פטורה:

הלכה י מתני' האומר פתיתי את בתו של פלוני משלם בשת ופנס על פי עצמו ואינו משלם קנס האומר גנבתי משלם אתה קרן על פי עצמו ואינו משלם לא תשלומי כפל ולא תשלומי ארבעה וחמשה המית שוריי את פלוני או שורו של פלוני הרי זה משלם על פי עצמו המית שוריי עבדו של פלוני אינו משלם על פי עצמו זה הכלל כל המשלם יותר על מה שהזיק אינו משלם על פי עצמו:

גמ' רבי יצחק שאל מהו שישלם דמי העבד מפני עצמו מה צריכה ליה כל שלשים קנס או יותר מדמו קנס

[דף כ"ג ע"א]

אין תימר כל שלשים קנס אינו משלם אין תימר יותר מדמו קנס משלם תפן תנינן המית שורף את עבדי והוא אומר לא המית משביעך אני ואמר אמן פטור אמר רבי חגי קומי רבי יוסי תיפתר שהמית עבד מכה שחין אומר לו אומר אומר לו אומר דבתרה המית שורף את בני והוא אומר לא המית משביעך אני ואמר אמן חייב ופתרה במכה שחין ויהא פטור אמר רבי חגי קומי ר' יוסי תיפתר כמאן דאמר ונתן פדיון נפשו של מוזיק אמר ליה ואין כמאן דמר ונתן פדיון נפשו של מוזיק כלו קנס מהו שיאמרו לו צא ידי שמים נישמעניה מן הדא מעשה ברבן גמליאל שהפיל שן טבי עבדו אתא גבי דרבי יהושע אמר ליה טבי עבדי מצאתי עלה לשחררו אמר ליה ומה בנדך ואין קנסות אלא בבית דין ובעדים ויאמרו לו צא ידי שמים הדא אמרה אומרים לו צא ידי שמים רבי גמליאל בי רבי

אבינה בעא קומי ר' מנא רבן גמליאל כמאן דמר מתר לשחררו אמר ליה כל גרמיה אמרה שאסור לשחררו די לא בן היו לו לשחרר משעה ראשונה:

פרק ד

הלכה א מתני' נערה שנתפתתה בשותה ופגמה וקנסה לאביה והצער בתפוסה עמדה בבית דין עד שלא מת האב הרי הן של אב מת האב הרי הן של אחיו לא הספיקה לעמוד בבית דין עד שמות האב הרי הן של עצמה:

גמ' מאן תנא נערה רבי מאיר ברם ברבנין אפילו קטנה והצער בתפוסה באנסה ודלא כרבי שמעון דרבי שמעון פוטר את האונס מן הצער עד כדון דברים הבאים מחמת הביאה חבל בה

[דף כ"ג ע"ב]

סימיה את עיניה קטע את ידה שבר את רגלה למי הוא משלים לה או לאביה רבי יוחנן אמר נותן לאביה רבי שמעון בן לקיש אמר נותן לעצמה מסבר סבר רבי שמעון בן לקיש שמעשה ודיה שלה עד שתבגר רבי יוחנן אמר מבגרת ואילף רבי אבין בשם רבי הילא עד שעת בגרת פליגין אבל מבוגרה ואילף כל עמא מודי שהן של עצמה מתניתא מסייעא לדין ומתניתא מסייעא לדין ומתניתא מסייעא לר' יוחנן החובל בכתו ובנו של חבירו של בנו יתן מיד ושל בתו יעשה בהן סגולה אמר ר' יודן אבוי דרבי יודה אבוי דרבי מתניה אית מתני רישא וסיפא מסייעא לרבי שמעון בן לקיש החובל בכתו קטנה נזקה שלה ופטור מן הבשת ומן הפגם אחרים שחבלו בה נזקה שלה והשאר יעשה בהן סגולה ובשותה ופגמה של אביה מה חמית מימר בן תני רבי שמעון בן יוחי ונתן לנערה (דברים כב) ונתן לאבי הנערה הא כיצד עמדה בדין עד שלא מת אביה אשפחת אמר ונתן לאבי הנערה מת אביה אשפחת אמר ונתן לעצמה עמדה בדין עד שלא בגרה אשפחת אמר ונתן לאבי הנערה משפגרה אשפחת אמר ונתן לעצמה מנן אילין מליא רבי אבהו בשם רבי יוחנן (ויקרא כה) והתנחלתם אותם לכניכם לרשת אחוזה אותם לכניכם אין פגותיכם לכניכם בקנס

[דף כ"ד ע"א]

הכתוב מדבר תני רבי הייה אין להן לא בקנסי תבת לא בפתייה ולא בחקליה קנס אימתי הוא מתחוב רבי יונה אמר משעה ראשונה רבי יוסי אמר בפוף מתיב רבי יוסי לרבי יונה על דעתך דתימר משעה ראשונה והא תנינן עמדה בדין עד שלא מת האב הרי הן של אב מת האב הרי הן

של אחין אמר ליה מטינתה לההיא דתני רבי שמעון בן יוחי ונתן לנערה ונתן לאבי הנערה מתיב רבי יונה לרבי יוסי על דעתך דתימר בפוח וְהָא תַּנִּינָן עֲמֻדָּה בְּדִין עַד שְׁלֵא בְּגָרָה הָרִי הֵן שֶׁל הָאָב מִשְׁבְּגָרָה הָרִי הֵן שֶׁל עֲצָמָה וּבִגְרָת יֵשׁ לָהּ קָנָם אָמַר לִיָּה מִטִּינָתָא לַהֲהִיא דְתַנִּי רַבִּי הֵיִיא דְתַנִּי רַבִּי הֵיִיא (דְּכָרִים כב) תחת אשר ענה לרבות שהותה נערה ובגרה ואתיא אילין פלוגותא פהלין פלוגותא דתנינן תמן גנב משל אביו טבח ומכר ואחר כך מת משלם תשלומי ארבעה וחמשה מתיב רבי חניי לר' יוסי על דעתך דתימר בעמידת בית דין הדבר תלוי ניתני גנב משל אביו טבח ומכר פתיי אביו לא הספיק לעמוד בדין עד שמת אביו משלם תשלומי כפל והן אמר ארבעה וחמשה ברם תכא כל עמא מודו שהן של עצמה לא צורכה דלא למי הוא נותן לעצמה נותן לאביה:

הלכה ב מתני' עמדה בבית דין עד שלא בגרה הרי הן של אב מֵת הָאָב הָרִי הֵן שֶׁל אַחִין לֹא הִסְפִּיקָה לְעֹמֵד בְּבֵית דִּין עַד שֶׁבְּגָרָה הָרִי הֵן שֶׁל עֲצָמָה

[דף כ"ד ע"ב]

רבי שמעון אומר אם לא הספיקה לגבות עד שמת האב הרי הן של עצמה מעשה ידיה ומציאתה אף על פי שלא גבתה מת האב הרי הן של אחין:

גמ' תני רבי שמעון בן יוחי (דברים כה) ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה המשים כסף מלמד שאין האב זוכה אלא בנתינה רבי שמעון אומר במגבה הדבר תלוי ורבי אומר בעמידת בית דין הדבר תלוי ר' שמעון עבד לה כמעשה בית דין ורבניו עבדו לה כמלוה על דעתיה דרבי שמעון גובה בעידית על דעתיה דרבניו גובה בבנינוית על דעתיה דרבי שמעון אין השביעית משמטתה על דעתו דרבניו השביעית משמטתה על דעתיה דרבי שמעון הבכור נומל פי שנים על דעתיה דרבניו אין הבכור נומל פי שנים ר' יעירא שלח לרב נחמן בר יעקב ולרבי אימי בר פפי מעשה ידי תבת של מי אמר ליה: שוקד אמר – לעצמה. מני שוקד? שמואל! אמר רבי מתנה בשם רבי אמרוה ומדרש אמרוה (ויקרא כה) והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם לרשת אחוזה אותם לבניכם לא בנותיכם לבניכם כמעשה ידי תבת הפתובות מדבר אמר רבי יודן

[דף כ"ה ע"א]

מתניתא אמרה בן מעשה ידיה ומציאתה אף על פי שלא גבת ומת האב הרי הן של אחין מעשה שעשת פתיי האב אבל עשת לאחר מיתת האב כל עמא מודו שהן של עצמה:

מִסְכַּת אֱהֻלוֹת פָּרָק אַרְבָּעָה עָשָׂר

א. פֶּתַח שֶׁעָשָׂאוּ לְמֵאוֹר - שְׁעוּרוֹ מֵלֵא הַמִּקְדָּשׁ. הַגִּיפּוֹ לְמֵאוֹר - שְׁעוּרוֹ בְּפִתּוֹחַ טַפַּח. שְׁתֵּי חֲלוֹנוֹת זוֹ לְפָנִים מִזוֹ, הַחֲצִיצוֹנָה הָעֲשׂוּיָה לְמֵאוֹר - שְׁעוּרָה מֵלֵא מִקְדָּשׁ, הַפְּנִימִית - פּוֹתַח טַפַּח:

ב. נִטַּל פֶּקֶק אֶסְפַּקְלָרְיָא - שְׁעוּרָה מֵלֵא הָאֲגָרוֹף. וְאֵלּוּ הֵן שְׁיָרֵי הַמֵּאוֹר: חֲלוֹן שְׁהִיָּה סוֹתָמוּ וְלֹא הָיָה טֵיט לְגוּמְרָה, אוֹ שְׁקָרְאוּ חִבְרוּ אוֹ שֶׁחֲשָׁכָה לִילֵי שַׁבָּת. וְאֵלּוּ הֵן שְׁיָרֵי הַמֵּאוֹר: רוּם אֶצְבָּעִים עַל רֹחַב אֲגוּדָל. אֵלּוּ הֵן סְרִיגוֹת אֵלּוּ שֶׁל אוֹצְרוֹת, רְפָפוֹת אֵלּוּ שֶׁל אֶלְקָטָאוֹת:

ג. חֲלוֹן שְׁבִין שְׁנֵי בָתִּים - שְׁעוּרָה בְּפִתּוֹחַ טַפַּח. סֵתֵר אֶת הַחֲצִיצוֹן אַף עַל פִּי שֶׁלֹּא חֲשַׁב עָלֶיהָ - שְׁעוּרָה מֵלֵא הַמִּקְדָּשׁ. נִתַּן אֶת הַתְּקָרָה בְּאִמְצַע חֲלוֹן הַתְּחַתּוֹן - בְּפִתּוֹחַ טַפַּח. וְהַעֲלִיּוֹן - מֵלֵא מִקְדָּשׁ. הַשְּׁפִיל אֶת הַקּוֹרָה מִלְמַטָּה מֵאִמְצַע הַחֲלוֹן, הַעֲלִיּוֹן בְּפִתּוֹחַ טַפַּח, וְהַתְּחַתּוֹן מֵלֵא מִקְדָּשׁ. רִבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גְּמַלְיָאֵל אוֹמֵר: חֲלוֹנוֹת שְׁבַכְרָכִים - שְׁעוּרֵן בְּפִתּוֹחַ טַפַּח, שֶׁלֹּא נַעֲשֶׂה אֶלֶּא לְחֻזּוֹק בְּלִבֵּהוּ, לְהִיּוֹת מְכַנְּסִין בְּהֵן אֶת הַלּוֹחַ:

ד. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר בְּהֵן שֶׁלֹּשׁ מִדּוֹת מִשֶּׁם רַבִּי עֲקִיבָא: הַעוֹשֶׂה לְצִנּוֹת, וְלִשְׁמִירָה, וְלוֹזוֹן אֶת עֵינָיו - כָּל שֶׁהֵן. לְהִכְנַסַּת כָּלִים, וְלְהוֹצֵאת כָּלִים, לְתַשְׁמִישׁ, וְלִגְדֵר - שְׁעוּרוֹ בְּפִתּוֹחַ טַפַּח. לְקַנְהָ וְלֹאסְפָתִי, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים: בְּמֵלוֹאוֹ, וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים: בְּפִתּוֹחַ טַפַּח:

ה. פָּחוֹת מִכּוֹזִית בְּשׂוֹר מִמַּעַט עַל יַד רַבַּע עֲצָמוֹת. פָּחוֹת מִעֲצָם כִּשְׁעוּרָה מִמַּעַט עַל יַד כּוֹזִית בְּשׂוֹר, וְכּוֹזִית מִן הַנְּבִלָה וְכַעֲדָשָׁה מִן הַשְּׂרָץ אֵין מִמַּעֲטִין, וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אֶפְלוֹ קוֹלִית שֶׁל עוֹג מִמַּעַט אֶת הַטַּפַּח. זֶה הַכָּלל אָמַר רַבִּי יְהוּדָה: כָּל טְמֵאָה שְׁאִינָה מִן הַמֵּת, אוֹ שְׁהִיא מִן הַמֵּת וְאִינָה מִצְּטָרְפַת עִם אוֹתָהּ הַטְּמֵאָה - הִרִי זֶה מִמַּעֲטָת:

ו. עֹשָׂבִים שֶׁתִּלְשָׁן וְהִנִּיחוּן בַּחֲלוֹן, אוֹ שֶׁעָלוּ מֵאֲלֵיהֶן, וְהַעוֹף שֶׁשָּׁכַן בַּחֲלוֹן, וְהַמְטָפְלִית שְׁהִיא פְחוּתָהּ מִשְׁלֵשׁ עַל שְׁלֹשׁ, וְהַאֲבָרָה וְהַבְּשָׂר הַמְדֻלְדָּלִין בְּבִהְמָה וּבְחַיָּה וּבְעוֹפּוֹת, וְהַעוֹבֵד כּוֹכָבִים, וְהַבְּהֵמָה, וְכֵן שְׁמוֹנֶה, וְכָלִי חָרָס וְהַאוֹכְלִין טְהוּרִים, וְסֵפֶר תּוֹרָה וְהַמְלַח - הִרִי אֵלּוּ מִמַּעֲטִין. אֶבֶל הַשִּׁלְגַּ וְהַבְּרָד וְהַכֶּפּוֹר וְהַגְּלִיד וְהַמַּיִם - אֵין מִמַּעֲטִין:

ז. זִיז שֶׁעַל גְּבֵי הַמֵּאוֹר - שְׁעוּרוֹ בְּרוּם אֶצְבָּעִים עַל רֹחַב גּוּדָל. וְשֶׁעַל גְּבֵי מֵלֵא מִקְדָּשׁ - שְׁנִינָהוּן כָּכֵל שְׁהוּא. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: בְּמֵלוֹאוֹ. וְזִיז שֶׁעַל גְּבֵי הַפֶּתַח - שְׁעוּרוֹ כָּכֵל שְׁהוּא. סֵתָמוּ - שְׁעוּרוֹ בְּפִתּוֹחַ טַפַּח, חֲזָרוּ וּפְתָחוּ - שְׁעוּרוֹ כָּכֵל שְׁהוּא:

ח. שְׁנֵי זִיזִין זֶה עַל גְּבֵי זֶה, וְהַפֶּתַח תְּחַתִּיהֶן, הַתְּחַתּוֹן - כָּל שְׁהוּא וְהַעֲלִיּוֹן - אֶפְלוֹ לְתוֹךְ שְׁלֹשָׁה. נִדְּבָכוֹת שֶׁהֵם שְׁנַיִם עָשָׂר טַפָּחִים - שְׁעוּרוֹ בְּפִתּוֹחַ טַפַּח, סֵתֵר הַתְּחַתּוֹן, אוֹ שְׁהִיָּה הַעֲלִיּוֹן עוֹדֵף עַל הַתְּחַתּוֹן - שְׁעוּרוֹ כָּכֵל שְׁהוּא:

ט. שְׁנֵי פִתּוּחִים זֶה עַל גְּבֵי זֶה, וְהַזִּיז לְמַעְלָה מִהֵן, לְעֲלִיּוֹן - כָּל שְׁהוּא, וְלַתְּחַתּוֹן - אֶפְלוֹ בְּתוֹךְ שְׁלֹשָׁה. נִדְּבָכוֹת שֶׁהֵן שְׁנַיִם עָשָׂר טַפָּחִים - שְׁעוּרוֹ בְּפִתּוֹחַ טַפַּח, סֵתֵר אֶת הַעֲלִיּוֹן אוֹ שְׁהִיָּה עֲדָף הַפֶּתַח הַתְּחַתּוֹן, טַפַּח מִכָּאֵן וְטַפַּח מִכָּאֵן - שְׁעוּרוֹ כָּכֵל שְׁהוּא. אֵימָתִי אָמְרוּ כָּל שְׁהוּא? בְּזִיז הַיּוֹצֵא, אֶבֶל לְגַבְלִית - עַד שְׁהִיא בּוֹ פּוֹתַח טַפַּח. וְאִיזוֹ הִיא גַבְלִית? כָּל שֶׁמַּעֲקָם מִכָּאֵן וּמִכָּאֵן, וּמִשִּׁיר מִן הָאִמְצַע. רַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: הַעֲטָרוֹת וְהַפִּיתוּכִין וְהַצִּיּוּרִים - מִבֵּיאִין אֶת הַטְּמֵאָה בְּפִתּוֹחַ טַפַּח. רַבִּי אוֹמֵר: הַחֲמִירוֹ בְּקַנְהָ יוֹתֵר מִן הַזִּיז, שֶׁהַקְּנָה מִטְּלָטֵל וְהַזִּיז אֵינּוּ מִטְּלָטֵל:

י. זִיז שְׁהוּא יוֹצֵא מִן הַכֶּתֵל יוֹשׁ בּוֹ פּוֹתַח טַפַּח, טְמֵאָה תְּחַתִּיהֶן וְכָלִים בַּכֶּתֵל, וְעָלֶיהֶן כְּקַלְפַת הַשּׁוּם - טְהוּרִין. טְמֵאָה בַּכֶּתֵל וְכָלִים תְּחַתִּיהֶן, וְעָלֶיהֶן כְּקַלְפַת הַשּׁוּם - טְהוּרִין:

מִסְכַּת אֵהָלוֹת פָּרֶק חֲמִשָּׁה עָשָׂר

א. טְבִלָּאוֹת שֶׁל שֵׁשׁ חֲלָקוֹת, זו עַל גְּבִי זו, טְמֵאָה תַּחַת אַחַת מֵהֶן, וְאִפְלוּ גְבוּהוֹת מִן הָאֶרֶץ אִמָּה - טְמֵאָה בּוֹקְעַת וְעוֹלָה בּוֹקְעַת וַיִּוְרְדָתָּ. טְבִלָּאוֹת נוֹגְעוֹת זו בְּזוֹ, וְשִׁלְחָנוֹת נוֹגְעוֹת זֶה בָּזֶה - מוֹנִיץ לָהֶן כְּדָרְךָ שְׁמוֹנִין בַּמֶּת:

ב. טְבִילָא שְׁתוּנָה בְּצַד רִגְלוֹ שֶׁל שִׁלְחָן, וְטְמֵאָה תַּחַת טְבִילָא, הַנוֹגֵעַ בֵּין בְּטְבִילָא וּבֵין בְּשִׁלְחָן - טְמֵא טְמֵאֵת שְׁבַעָה. טְמֵאָה תַּחַת הַשִּׁלְחָן, הַנוֹגֵעַ בְּשִׁלְחָן - טְמֵא טְמֵאֵת שְׁבַעָה, וּבְטְבִילָא - טְמֵא טְמֵאֵת עֶרְב. הַנוֹגֵעַ כְּנֶגֶד הָאֵהָל, כְּנֶגֶד הַרְבּוּע - טְמֵא, שְׁלֹא כְּנֶגֶד הַרְבּוּע - טְהוֹר. רַבִּי מִנְחֵם בְּרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: בֵּין כָּךְ וּבֵין כָּךְ טְמֵאִין, מִפְּנֵי שֶׁהֵן נִדְוָנִין כְּקֶרֶן טְבִילָא. כָּלִים שֶׁכְּנֶגֶד הַרְבּוּע - טְמֵאִין, שְׁלֹא כְּנֶגֶד הַרְבּוּע - טְהוֹרִין. רַבִּי מִנְחֵם בְּרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: בֵּין כָּךְ וּבֵין כָּךְ טְמֵאִין, מִפְּנֵי שֶׁהֵן נִדְוָנִין כְּקֶרֶן הַטְבִּילָא:

ג. חֲבִיּוֹת שֶׁהֵן מְטוֹת עַל צַדֵּיהֶן בְּאוֹיֵר, הוֹגְנָה שֶׁל זו בְּצַד הוֹגְנָה שֶׁל זו, וְהוֹגְנָה שֶׁל זו בְּצַד דּוֹפְנָה שֶׁל זו, גְבוּהוֹת מִן הָאֶרֶץ טֶפֶח וְהוֹגְנֵיהֶן פּוֹתַח טֶפֶח, טְמֵאָה תַּחְתֵּיהֶן - תַּחְתֵּיהֶן וְעַל גְּבִיהֶן טְמֵא. עַל גְּבִיהֶן - עַל גְּבִיהֶן וְתַחְתֵּיהֶן טְמֵא, וְתוֹכֵיהֶן טְהוֹר. גְבוּהוֹת מִן הָאֶרֶץ טֶפֶח, וְאִין בְּהוֹגְנֵיהֶן פּוֹתַח טֶפֶח, וְטְמֵאָה תַּחַת אַחַת מֵהֶן - תַּחְתֵּיהֶן וְעַל גְּבֵיהֶן טְמֵא. עַל גְּבֵיהֶן - עַל גְּבֵיהֶן וְתַחְתֵּיהֶן טְמֵא, וְתוֹכָהּ טְהוֹר. בְּמָה דְבָרִים אֲמֹרִים? בְּטְהוֹרוֹת, אָבֵל אִם הִיוּ טְמֵאוֹת, אֵף עַל פִּי שְׂאִין גְבוּהוֹת מִן הָאֶרֶץ טֶפֶח, טְמֵאָה תַּחַת אַחַת מֵהֶן - בְּלֵן טְמֵאוֹת:

ד. בֵּית שְׁחֻצּוֹ בְּנִסְרִין, אוּ בִירֵיעוֹת, מִן הַצִּדֵּיִן אוּ מִן הַקְּרוֹרוֹת, טְמֵאָה בְּכַתֵּל הַחֻצֵּץ - כָּלִים שְׁבַחֻצֵּץ טְמֵאִין, וְשִׁבְכַתֵּל מֵאֲחוּרָיו, וְשִׁבְמַעֲזִיבָה מֵעַל גְּבִיו - נִדְוָנִין מְחֻצָּה עַל מְחֻצָּה. אִם יֵשׁ שֵׁם אַרְבָּעָה טֶפְחִים - בְּטֵל הַכַּתֵּל. רַבִּי אוֹמֵר: הָאוֹמֵר טֶפֶח - אִינוּ אוֹמֵר אַרְבָּעָה טֶפְחִים, הָאוֹמֵר אַרְבָּעָה טֶפְחִים - אִינוּ אוֹמֵר טֶפֶח. חֻצּוֹ מֵאֲרָצוֹ וְטְמֵאָה

בְּחֻצֵּץ - כָּלִים שְׁבַבִּית טְמֵאִין. טְמֵאָה בְּבֵית, כָּלִים שְׁבַחֻצֵּץ, אִם יֵשׁ בְּחֻצֵּץ בְּמִקְוֵאֵן טֶפֶח עַל טֶפֶח - טְהוֹרִין, וְאִם לֹא - טְמֵאִין. וְשִׁבְקַרְקַע - טְמֵאִין. טְמֵאָה בְּקַרְקַע - כָּלִים שְׁבַחֻצֵּץ וְשִׁבַּבִּית טְמֵא:

ה. בֵּית שֶׁהוּא מְלֵא תְבֹן, וְאִין בֵּינוּ לְבֵין הַקְּרוֹרוֹת פּוֹתַח טֶפֶח, וְטְמֵאָה מִבְּפָנִים, כָּל שְׁכָנָד יִצְיֵאת הַטְּמֵאָה בְּמִלּוּאוֹ שֶׁל פּוֹתַח - טְמֵא, וּבִאֲכֻסְדָּרָה - אִינוּ טְמֵא אֶלָּא כְּנֶגֶד הַקְּרוֹרוֹת וְלַחוּץ:

ו. גַּל שֶׁל צְרוּרוֹת וְכֵן כָּרִי שֶׁל תְּבוּאָה וְטְמֵאָה בְּתוֹכּוֹ - טְמֵאָה בּוֹקְעַת וְעוֹלָה בּוֹקְעַת וַיִּוְרְדָתָּ. וְאִם יֵשׁ בְּמִקְוֵם הַטְּמֵאָה טֶפֶח עַל טֶפֶח עַל רוּם טֶפֶח - הֵרִי הוּא כְּקֶבֶר סְתוּם וּמְטֵמֵא מִכָּל סְבִיבָיו. וְאִיזָה הוּא חֻצֵּר הַקְּבֵר? זו הֵגַת שֶׁהַמְּעֵרוֹת פְּתוּחוֹת לְתוֹכּוֹ, אִם יֵשׁ בָּהּ כֶּשֶׁעוֹר - הַנִּכְנָס לְתוֹכָהּ טְהוֹר, וְאִם לֹא - הַנִּכְנָס לְתוֹכָהּ טְמֵא. בְּמָה דְבָרִים אֲמֹרִים? בְּזִמְן שֶׁאֵינָה פְּתוּחָה לְאוֹיֵר, אָבֵל בְּזִמְן שֶׁפְּתוּחָה לְאוֹיֵר, אִפְלוּ אִין מֵרַחֵק מִן הַשְּׁקוּף אִפְלוּ כָּל שֶׁהוּא - טְהוֹר, וּבְלִבְד שְׁלֹא יִגַע בְּשִׁקּוּף:

ז. גַּל שֶׁל צְרוּרוֹת שֶׁעָשָׂאוֹ גוֹלָל לְקֶבֶר, הַנוֹגֵעַ עַד אַרְבָּעָה טֶפְחִים - טְמֵא; דְבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: אִין טְמֵא אֶלָּא הַסֵּדֶר הַפְּנִימִי, צוּרְכּוֹ שֶׁל קֶבֶר. אָמַר רַבִּי: נִרְאִין דְבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה בְּזִמְן שֶׁאֵינוּ עֲתִיד לְגוֹד, וְדְבָרֵי חֻכְמִים בְּזִמְן שֶׁהוּא עֲתִיד לְגוֹד:

ח. חֲבִיּוֹת שֶׁהִיא מְלֵאָה מִשְׁקִין טְהוֹרִין וּמְקַפֵּת צְמִיד פְּתִיל וְעֵשָׂאָה גוֹלָל לְקֶבֶר, אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן: בְּזוֹ בֵּית שְׁמַאי מְטֵמֵאִין וּבֵית הֵלֵל מְטֵהֲרִין. אָמְרוּ בֵּית שְׁמַאי לְבֵית הֵלֵל: וְכִי מָה עֲלוּל לְקַבֵּל טְמֵאָה אֲדָם אוּ מִשְׁקִין? אָמְרוּ לָהֶן: מִשְׁקִין, אָמְרוּ לָהֶן: וְכִי מָה אֲדָם שְׂאֵינוּ עֲלוּל לְקַבֵּל טְמֵאָה, פִּיּוֹן שְׁנֵגַע בּוֹ נְטֵמָא, מִשְׁקִין שְׁבַתּוֹכָהּ אִינוּ דִּין שִׁיְהִיו טְמֵאִין?! אָמְרוּ לָהֶן בֵּית הֵלֵל: אִי אַתֶּם מוֹדִים בְּטְהוֹר שְׁבַלַע טְבַעַת טְהוֹרָה וְנִכְנַס לְאֵהָל הַמֶּת, שְׂאֵף עַל פִּי שְׁטֵמָא טְמֵאֵת מֵת שֶׁשְׁבַעַת טְהוֹרָה?!

אדם, ראשו אחד נתון על גבי המת וראשו אחד נתון על גבי כלים - טהורין, ולא אמרו אלא אדם הנושא בלבד:

מסכת אהלות פרק ששה עשר

א. התלויות הקרובות, בין לעיר בין לדרך, אחד חדשות ואחד ישנות - טמאין, מפני שהנשים קוברות שם נפליהן, ומפי שחין - אבריהן. והרחוקות, חדשות - טהורות. ישנות - טמאות, שאני אומר: שמה היה שם דרך או עיר. ואיזו היא תלויות? זו תלויות עפר שעל גבי בקוע, המאהיל על מקצתה טמא, ואין צריך לומר כנגד כלה. עפרה טמאה משום עפר תלויות. חתר ממנה עפר וסמכו לה - אין בו משום עפר תלויות, שהיתה טמאה ונטהרה - הרי זו טהורה, ואינו חושש שמה נטמאת:

ב. אחד המוצא שלשה מתים, ואחד המוצא שלשה פוכין, ואחד המוצא כוף בקוע ומערה. מצא עשרה ואין ביניהן מארבע אמות ועד שמונה אמות - יש להם תבוסה, ואין להן שכונה קברות; דברי רבי שמעון. וחכמים אומרים: רואה את האמצעיים כאלו אינן, והחיצונים מצטרפין מארבע אמות ועד שמונה. מצא ראשו של זה בצד מרגלותיו של זה, וראשו של זה בצד מרגלותיו של זה - יש להן תבוסה ואין להן שכונת קברות. והחסר, אין לו תבוסה, ואין לו שכונת קברות. ואי זהו חסר? רבי אומר: כדי שינטל מן החי וימות. מצא שנים בתחלה ואחד ידוע - יש להן תבוסה ואין להן שכונת קברות. מעשה ברבי ישבב שבדק, ומצא שנים בתחלה ואחד ידוע, עשה להן שכונת קברות. כשבא אצל רבי עקיבא, אמר לו: כל מה שיגעת - לריק געית, אף אתה היית צריך לבדוק כל קברי ארץ ישראל הידועין, ולא אמרו אלא המוצא שלש כתחלה:

ג. מצא אחד בצד רשות הרבים מכאן, ושנים בצד רשות הרבים מכאן - בודק מכאן ומכאן, ומניח את רשות הרבים. אחד

אמרו להן בית שמאי: לא! אם אמרתם בטבעת שאינה מטמאה במשא הזב, תאמרו במשקין שטמאין במשא הזב? אמרו להן בית הלל: אנו דנין טמאת שבעה מטמאת שבעה, ואתם דנין טמאת שבעה מטמאת ערב, מוטב לדון טמאת שבעה מטמאת שבעה, מלדון טמאת שבעה מטמאת ערב. דבר אחר: אדם הנוגע במת - מטמא כלים, וכלים הנוגעים במת - מטמאין אדם. אדם הנוגע במת - מטמא כלי חרס, וכלי חרס הנוגע במת - מטמאין אדם, והלא דברים קל וחמר, ומה אדם שהוא מטמא מן המת, ומן הנוגע במת, לטמא את הנוגע בו, מציל על מה שבתוכו, כלי חרס שאינו מטמא מן המת ומן הנוגע במת לטמא את הנוגע בו, אינו דין שיציל על מה שבתוכו?! אמר רבי שמעון: לא היינו זקוקין לדחוק לכה, במקום שאדם מטמא משם משקין מטמאין. במקום שהמשקין מצילין, משם אדם מציל. היכן אדם נטמא? בגלוי, אף משקין בגלוי נטמאים. היכן משקין מצילין? בפנים, אף אדם שנתנו בפניו, והקיפו צמיד פתיל, ועשאו גולל לקבר - טהור:

ט. כל המטלטלין מביאין את הטמאה בעבי המרדע. אמר רבי טרפון: אקפח את בני שהלכה זו מקפחת, איני יודע חזיינו של דבר מה הוא, אלא ששמע השומע וטעה. ומעשה באחד שהיה עובר ומרדע על כתפו, והאהיל צדו אחד על הקבר, וטמאהו משום שהאהיל על המת, והשומע שמע וטעה. אמר רבי יהודה: מעשה באחד שהיה חורש ונער את המחרשה, ונמצאת גלגלת אחת דבוקה למחרשה משום שהסיט את המת, ושמע השומע וטעה. אמר רבי יהודה: מעשה באחד שחרש ונער את המחרשה ונמצאת גלגלת שלמה דבוקה במחרשה, וטמאהו משום שהסיט את המת, והשומע שמע וטעה:

י. המרדע שנתנו על גבי בהמה, וראשו אחד נתון על גבי המת, וראשו אחד נתון על גבי

בצד גדר מכאן, ושנים בצד גדר מכאן, בודק מכאן ומכאן, ואין צריך לבדוק מקום הגדר, להיות בונה עד שמגיע לסלע או לבתולה. ואיזו היא בתולה? כל שמעלה רשישים ואין עפרה תחוח. בדיק והגיע למים - הרי זו בתולה. בדיק ומצא שם חרס - אין זה בתולה: הבודק, בית שמאי אומרים: בודק שתיים ומניח אמה, ובית הלל אומרים: בודק אמה ומניח אמה; דברי רבי יעקב. וחכמים אומרים: בית שמאי אומרים: בודק אמה ומניח אמה, ובית הלל אומרים: בודק אמה ומניח שתיים:

ד. המוציא את העפר ממקום השמאה - אוכל בדמעו. רבי יהודה אומר: צובר עפרה של זו על גבי עפרה של זו. ורבותינו אמרו: עפרה טהורה. הבודק - אוכל בדמעו. מפקח את הגל - אין אוכל בדמעו. שאלו תלמידיו את רבן יוחנן בן זכאי: בודק מהו שיאכל? אמר להן: אינו אוכל. אמרו לו: למדתנו רבנו שיאכל! אמר להם: יפה אמרתם! אם מעשה שעשו ידי וראו עיני ושכחתי, מה ששמעו אזני על אחת כמה וכמה. ולא שלא היה יודע, אלא שהיה מבקש לזרו את התלמידים. ויש אומרים: את הלל הזקן שאלו, ולא שלא היה יודע, אלא שהיה מבקש לזרו את התלמידים. שהיה רבי יהושע אומר: השונה ואינו עמל דומה לזורע ואינו קוצר, והלומד תורה ומשכחה דומה לאשה שיוולדת וקוברת. רבי עקיבא אומר: זמר בה תדירה, זמר:

ה. נמצאת אומר: שלש קברות הן, קבר הנמצא - מפנין אותו, פנוהו - מקומו טהור ואסור בהנאה. קבר המזיק את הרבים - מפנין אותו. פנוהו - מקומו טהור ומתו בהנאה. קבר הידוע - אין מפנין אותו, פנוהו - מקומו טמא ואסור בהנאה. שדה שנשאר קבר בתוכה - טמא. בדיק ומצא בה קבר, הנכנס לתוכה טהור, שאני אומר: הקבר שאבד הוא הקבר הנמצא. בדיק ומצא בתוכה שלש קברות, הנכנס לתוכה טהור, ואין חוששין שמא שכונת קברות הן.

המפנה קברו לרשות הרבים והלך לשם אדם - מפנה עצם עצם והכל טהור. מי שנפחת קברו בתוך שדהו - מפנה עצם והכל טהור. מעשה ביהודה והלל אחיו בניו של רבן גמליאל, שהיו מהלכים בתחום עכו, ומצאו אדם אחד שנפחת קברו בתוך שדהו, אמר לו: 'לקט עצם עצם והכל טהור':

ו. פרסא שמטילין לתוכה הרוגין - מלקט עצם עצם והכל טהור, והנקבר שלא ברשות - אין לו תבוסה ואין לו שכונת קברות. רבן שמעון בן גמליאל אומר: הנפלים אינן קונין את הקבר ואין לו תבוסה, והנקבר שלא ברשות יש לו תבוסה. רבי יהודה אומר: בור שמטילין בו נפלים - טהור. אמר רבי יהודה: מעשה בשפחתו של מסיק אחד ברמון שהטילה נפל לבור, ובא בהן והציץ בו לידע מה הפילה, ובא מעשה לפני חכמים, וטהרוהו, מפני שחלדה וברדליס מצויין שם וגוררין אותו:

ז. קבר שסתם פתחו - מטמא כל סביביו. פרץ את פצימיו וחזר וסתמו - מטמא את סביביו. נפרצה בו פרצה אחת של ארבעה טפחים, בין מלמעלה בין מלמטה - אינו טמא אלא כנגד הפרצה בלבד. היה לו פתח אחד לצפון, ופתח לו פתח אחר לדרום - טהר דרומי את הצפוני:

מסכת אהלות פרק שבועה עשר

א. החורש את הקבר - הרי זה עושה בית הפרס, מאה אמה לכל רוח. החורש על גבי הקבר, וכן החורש על גבי הארון, אפלו משקע פרידין וכאבנים, ואפלו על גבי רום שתי קומות - הרי זה עושה בית הפרס. אין לך שעושה בית הפרס אלא החורש את הקבר בלבד. ורבי אליעזר בן יעקב אומר: אף את התולוליות. אמר רבי יוסי: במה דברים אמורים? במוריד, אבל במעלה - אינו עושה בית הפרס:

ב. שלשה כרשינין שאמרו, הנתנין כדרבן במקום יבש, אבל לא במקום הטינה,

והחורש בשדה קשקשין ובשדה מדרון - הרי זה עושה בית הפרס, הבונה על גביו טהור, והזורע על גביו טהור. רבי מאיר אומר: החורש מלטימא - הרי זה עושה בית הפרס:

ג. השתפים, והאריסין, והאפטרופין - אין עושין בית הפרס. החורש מתוך שלו ומתוך של חברו - שלו עושה בית הפרס, ושל חברו אין עושה בית הפרס, אבל עולה הוא במדת בית הפרס:

ד. חזקת נפשות שבארץ ישראל - טהורים, חוץ מן המצינוט בלבד. שדה שמחזקין בה שהיא בית הפרס, אפלו היא בת ארבעת כורין, אפלו היא משוכה ממקום השמאה, ואפלו טהורה מקיפתה מארבעת רוחותיה - הרי זה בחזקת בית הפרס:

ה. שתי שדות של בית הפרס זו על גבי זו, ושטפו גשמים שלשה טפחים מן העליונה לתחתונה - שתיהן טמאות. רבי יוסי אומר: אף על פי שאין פתחה של עליה מכון כנגד של בית עליה - טהורה:

ו. בית הפרס שטהרוהו - הרי זה טהור. וצריך לעמד על גביו שני תלמידי חכמים. אמר רבי יהודה: לא נחלקו רבי אליעזר וחכמים על עפר שהוא בא מבית הפרס בירק - שהוא טהור, עד שיהא במקום אחד כחותם המרצופין, על מה נחלקו? על עפר הבא מארץ העמים בירק, שרבי אליעזר אומר: מצטרף, וחכמים אומרים: אין מצטרף, עד שיהא במקום אחד כחותם המרצופין:

ז. המביא ארונות ותנורים, וספלין וכלי חרש מחוצה לארץ לארץ, עד שלא הוסקו - טמאין משום ארץ העמים, וטהורין משום כלי חרס. הוסקו - טמאין משום כלי חרס, וטהורין משום ארץ העמים. נמצאת אתה אומר: בשעה שהן טמאין משום ארץ העמים - טהורין משום כלי חרס. ובשעה שהן טמאין משום כלי חרס - טהורין משום ארץ העמים:

ח. הביא עפר ממקום השמאה וגבלו במקום הטהרה או ממקום הטהרה וגבלו במקום השמאה, אפלו על גבי הסלע - טמא. הלכן לבנים מבית הפרס ממקום השמאה - טמא, וממקום הטהרה - טהור. רבי שמעון אומר: לבנה מבית הפרס, אפלו ממקום השמאה - טהור, שלא אמרו גוש אלא כבירתו. עפר בית הפרס, שטחין בו גנות ותנורין - טהור, מפני שבטל:

ט. בית הפרס שעשה בו אשפה גבוהה שלשה טפחים, ויכול להסיטן - טהור. עקרה ממקומה - טמא. רבן שמעון בן גמליאל מטהר. בית הפרס שרצפו ברכידים ובאבנים שאין יכול להסיטן - טהור. עקרו ממקומן - טמא. רבן שמעון בן גמליאל מטהר. רבי אליעזר בן יעקב אומר: בית הפרס שגבשו בגבשושין שאין יכול להסיטן - טמא. רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון: עקרו - אין לה בדיקה גדולה מזו! הלך בבית הפרס למטה משלש, והוציא משם עפר - טהור:

י. הלך בית הפרס זה - לא יהלך בבית הפרס אחר, ואם הלך - טהור. בצר בית הפרס זה - לא יבצר בית הפרס אחר. ואם בצר - טמא; אלו דברי בית הלל:

יא. השורף את הקש ואת העצה - שורפו במקומן. רבי יהודה אומר: שורפו חוצה לה. וכן היה רבי יהודה אומר: שדה שאבד בה קבר - אין נטעת כל נטע ואין נזרעת כל זרע, וחופרין בתוכו לירק, ואין מקימין בתוכה. מזין וטובלין, ואין נוטעין בתוכה מקשאות ומדלעות, כדי שלא להרגיל רגל אדם לשם:

יב. שלש בית הפרס הן, שדה שנחרש בה קבר, שדה שאבד קבר בתוכה, שדה כוכין. ואיזו היא שדה כוכין? כל שחופר בארץ ומבליע את הכוכין לצדדין. מצא שדה מצינת, ואין ידוע מה טיבה, אם יש שם אילן - בידוע שנחרש קבר בתוכה. אין שם אילן - בידוע שאבד קבר בתוכה. רבי יהודה -

אומר: במה דברים אמורים? בזמן שיש שם זקן אחד או תלמיד חכם אחד, שאין כל אדם בקיאים בכך. רבי יוסי אומר: חזקת עצמות המכסין - הרי הן של אדם, עד שיודע שהן של בהמה. מגלין - הרי הן של בהמה, עד שיודע שהן של אדם, מודין בית שמאי לבית הלל: אין בודקין לתרומה, אלא תשרף:

מסכת אהלות פרק שמונה עשר

א. חמר בארץ העמים שאין בבית הפרס, וחמר בבית הפרס שאין בארץ העמים. שארץ העמים בתולה שלה טמאה, ומטמאה בביאה, ואין לה טהרה משמאתה, מה שאין כן בבית הפרס. חמר בבית הפרס, שאפילו טהרה מקפתו מארבע רוחותיו - הרי הוא בחזקת בית הפרס. ארץ העמים, אם יכול לפגס לה בטהרה - טהורה, וכמה תהא סמוכה, ויהא יכול לפגס לה בטהרה? רבן שמעון בן גמליאל אומר: אפלו תלם אחד - הרי זה מפסיק. אמר רבי שמעון: יכול אני להאכיל את הכהנים טהרות בבורסקי שבצידן, ושבעדירות, ושבלבל - מפני שסמוכין לים או לנהר. אמרו לו: הרי פסלין מפסיק. חזקת דרכים של עולי בבל, אף על פי שמבלעות בארץ העמים - טהורות. רבן שמעון בן גמליאל אומר: עד מקום שאדם פונה מימינו ומשמאלו ואין בוש. עירות המבלעות בארץ ישראל, כגון סיסית וחרבותיה, אשקלון וחרבותיה, אף על פי שפטורות מן המעשר ומן השביעית - אין בהם משום ארץ העמים:

ב. הנכנס לארץ העמים בשדה ובמגדל - טהור, בקרון, בעגלה, ובספינה, ובאספריא - טמא. המכניס ראשו ורבו לארץ העמים - טמא. כלי חרס שהכניס איורו לארץ העמים - טמא. הספסלין והקתדראות, שהכניס רבן לארץ העמים - טמאין:

ג. הכל עושין מדור העמים, אפלו עבד, ואפילו אשה, ואפילו סריס, ואפלו קטן בן תשע שנים ויום אחד. עובד כוכבים הנשוי,

וכותי הנשוי, עובד כוכבים שעבדיו כותים, וכותי שעבדיו עובדי כוכבים - עושים מדור העמים. על מדור העמים תולין. רבי יוסי ברבי יהודה אומר: אף שורפין. וכמה ישקה בתוכו ויהא צריך בדיקה? אבא יודן מצידן משום רבי אליעזר: ארבעים יום, אף על פי שאין עמו אשה, והלכה כרבירי. היה זה נכנס וזה יוצא, ולא ששה שם ארבעים יום - טהור. ואם ששה שם ארבעים יום - טמא. השומר, אם ששה שם ארבעים יום - טמא, בזמן שנכנס ויוצא, אף על פי ששה שם ארבעים יום - טהור, מפני שהוא בחזקת המשפחה. הכל נאמנין עליו לשמרו, ואפילו עבד או שפחה, ואפילו סריס או קטן בן תשע שנים ויום אחד:

ד. ביבין היוצאין מארץ העמים לארץ ישראל - עושה להן סריגות, וממעטן עד פחות מטפח:

ה. כיצד בודקין מדור העמים? ישראל נכנס ואחר כך כהן, ואם נכנס כהן תחלה, אף על פי שמצאו רצוף בשיש או בפשפש - טמא:

ו. חנות, אין בה משום מדור העמים, אלא אם כן דר בתוכה. אסטונית, אין בה משום מדור העמים, אלא אם כן דר בתוכה. מדור העמים, אף על פי שחרב - הרי זה טמא. ואין מדור העמים ובית הפרס בחוץ לארץ. האונריאות, והאוצרות, והמרחץ, ובית המים, ובית שער, ואויר החצר המגלין, והבורגנין, והסכות, והמשונות, והצריפין, והאהלין - אין בהם משום מדור העמים. הקסטראות והלגיונות, רבי מטמא וחכמים מטהרין. בית החיצון ובית הזינות, רבי יהודה מטמא ורבי יוסי מטהר. בית שער ואויר החצר, בזמן שהן מערבין במדור העמים - טמאין משום מדור העמים, אם אין מערבין במדור העמים - אין טמאים משום מדור העמים. והאסטונות, אף על פי שמעורבות במדור העמים - אין בהן משום מדור העמים:

מִסְכַּת נְגָעִים פָּרָק רֵאשׁוֹן

א. אָמַר רַבִּי יוֹסִי: שָׁאֵל רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אֶת רַבִּי עֲקִיבָא, אָמַר לוֹ: מִפְּנֵי מָה אָמְרוּ מְרֵאוֹת נְגָעִים שְׁנַיִם שֶׁהֵן אֲרַבְעָה? אָמַר לוֹ: וְאֵלָּא מָה יֵאמְרוּ? אָמַר לוֹ: יֵאמְרוּ 'מִקְרוֹם בִּיצָה וְלִמְעֵלָה'. אָמַר לוֹ: לְלַמֵּד, שְׂמֻצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה. אָמַר לוֹ: יֵאמְרוּ 'מִקְרוֹם בִּיצָה וְלִמְעֵלָה טָמֵא וּמְצֻטְרָפִין זֶה עִם זֶה'. אָמַר לוֹ: לְלַמֵּד, שְׂאֵם אֵינוֹ בָּקִי בְּהֵן וּבִשְׂמוֹתֶיהֶן - לֹא יֵרָאֶה אֶת הַנְּגָעִים. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר מִשֵּׁם רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן חֲכִינָאִי, שְׂאָמַר מִשֵּׁם רַבִּי עֲקִיבָא: מִנֵּין אַתָּה אוֹמֵר, כִּהֵן שְׂהוּא בָּקִי בְּנְגָעִים וְלֹא בְּנִתְקִים, וּבְנִתְקִין וְלֹא בְּקִרְחַת, בְּאָדָם וְלֹא בְּבָגְדִים, בְּגָדִים וְלֹא בְּבַתִּים, בְּמִרְאֵה רֵאשׁוֹן וְלֹא בְּמִרְאֵה שְׁנִי, בְּמִרְאֵה שְׁנִי וְלֹא בְּמִרְאֵה שְׁלִישִׁי - לֹא יֵרָאֶה אֶת הַנְּגָעִים עַד שֶׁיִּהְיֶה בָּקִי בְּהֵן וּבִשְׂמוֹתֶיהֶן? תְּלַמּוּד לומר (וַיִּקְרָא יֵד, נִד-נז): "זֹאת הַתּוֹרָה לְכָל נֹגַע הַצָּרַעַת וּלְנִתְקָ, וְלִצְרַעַת הַבְּגָד וּלְבַיִת, וּלְשֹׂאֵת וּלְסַפְחַת וּלְבִהָרַת, וְלַהוֹרוֹת". אָמַר רַבִּי נִתָּן: לֹא שֶׁיְהִי רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר: שֶׁל סִיד דִּהָהּ הֵימְנוּ, אֵלָּא שֶׁל צָמַר לְבֵן דִּהָהּ הֵימְנוּ. אִי אֶפְשָׁר לְפַסְיֹן שְׂיִטְמָא בְּתַחֲלָה. אֲבָל אֶפְשָׁר לְפַסְיֹן שְׂיִטְמָא בֶּן יוֹמוֹ. מִיֵּצֵד? בְּהֵרַת וּבֵה סִמְנֵי טְמָאָה, הִחְלִיטוּ וְהִלְכוּ לְהֵן סִמְנֵי טְמָאָה, וּבֵא לֹא אֲצֵל הַכֵּהן וּפְטָרוֹ, וְאַחַר כֵּן נוֹלֵד לוֹ פְּסִיֹן - זֶה הוּא פְּסִיֹן שְׂהוּא מְטָמָא בֶּן יוֹמוֹ:

ב. אֲרַבַּע מְרֵאוֹת שְׁעוֹר וּבִשָּׁר נִטְמָא בְּהֵן. הַשְּׁחִין, וְהַמְּכֹהָ, וְהַקְּרַחַת, וְהַגְּבַחַת מְטָמְאִין, וּבְהֵן הַפְּסִיֹן מְטָמָא, אִף עַל פִּי שְׂאִינוּ מֵאוֹתוֹ מִרְאֵה אֵלָּא מִמְרָאֵה אַחַר, וּבִלְבַד שֶׁיִּהְיֶה מְאֻרְבַּע מְרֵאוֹת. הַמְּחִיָּה מְטָמְאָה בְּכָל מִרְאֵה, אֶפְלוּ שְׂחוֹרָה וְשַׁעַר לְבָן, אֵלָּא שְׂשַׁעַר לְבָן מְכֹה, וְהַנְּתַקִּין מְטָמְאִין בְּכָל מִרְאֵה, אֶפְלוּ לְבָן בְּשְׂחוֹר וְשְׂחוֹר בְּלָבָן. שַׁעַר צֶהָב - מְרֵאוֹי כְּתַבְנִית זֶהָב:

ג. הַבְּגָדִים וְהַעוֹרוֹת - מְטָמְאִין בִּירְקָק שְׂבִירְקִין וּבְאֵדָמִים שְׂבְּאֵדָמִים. וְאִיָּה

ז. מְזַרְח מְכַנְגָד מְטָרְפוֹלִין שְׁלָה וְעַד כְּנָגַד הַגַּת שְׁלָה. הַעֵיד יְהוּדָה הַנַּחְתּוּם עַל סְטִיּוֹ הַמְזַרְחִי שְׂהוּא טְהוֹר, וּשְׂאָר כְּלָה - טְמָאָה:

ח. הַמְהַלֵּךְ מַעֲכוּ לְכוֹזִיב, מִימֵינוּ - הַדְרָךְ טְהוֹרָה מִשֵּׁם אֶרֶץ הָעַמִּים, וְחִיבָת בְּמַעֲשֵׁר וּבִשְׂבִיעִית, עַד שֶׁתְּדַע שֶׁיִּהְיֶה פְטוּרָה. מְשֻׂמָּאל לְמַעַרְב - הַדְרָךְ טְמָאָה מִשֵּׁם אֶרֶץ הָעַמִּים, וּפְטוּרָה מִן הַמַּעֲשָׂרוֹת וּמִן הַשְּׂבִיעִית, עַד שֶׁתְּדַע שֶׁיִּהְיֶה חִיבָת עַד כְּזִיב. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל בְּרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר מִשֵּׁם אָבִיו: עַד לְכֻלָּאִי:

ט. בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ אוֹמְרִים: תַּחֲוּמֵי אֲשַׁקְלוֹן, מִקְבֵר גְּדוֹל עַד יְגוֹר, וְעַד גּוֹב, וְעַד תְּרַעִין - הָיוּ טְמֵאִין, וְנִמְנוּ עֲלֵיהֶן חֲכָמִים וְטַהֲרוּם. הַעֵיד יְהוּדָה בֶּן יַעֲקֹב מִבֵּית גְּבִרְיָא, וַיַּעֲקֹב בְּרַבִּי יִצְחָק מִבֵּית גּוֹפְנִין, עַל קְסָרִי שֶׁהִחְזִיקוּ בָּהּ מַעוֹלָם בְּטְמָאָה, וְהַתִּירוּהָ שְׁלֹא בְּמִנְיָן. אָמַר רַבִּי חֲנִין: אוֹתָהּ שָׁנָה שְׂבִיעִית הֵיטָהּ, וְהִלְכוּ עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים לְקַרְקְסִיאוֹת שְׁלָהן, וְהִנְיָחוּ שׁוֹק מְלֵא פְרוֹת, וּבָאוּ יִשְׂרָאֵל וּבְזוּזוֹם, בְּחִזְרֵתָן אָמְרוּ: בּוֹאוּ נִלְךְ אֲצֵל חֲכָמִים שְׂמָא הַתִּירוּ לָהֶן חִזְרִים. אָמַר רַבִּי זְרִיקָא: בְּחַמְשָׁה בְּאֵדָר הַשְּׁנִי נִמְנוּ עֲלֶיהָ עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה זְקָנִים וְהַתִּירוּהָ, שֶׁהָיוּ הַכֹּל נִכְנָסִים לְתוֹכָהּ:

י. מַעֲשֵׂה בְרַבִּי, וְרַבִּי יִשְׁמַעֵאל בְּרַבִּי יוֹסִי, וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַקָּפֵר, שֶׁשְּׂבַתּוּ בְּחֻנוֹת שֶׁל עוֹבֵד כּוֹכָבִים בְּלוֹד, וְהָיָה רַבִּי פְנַחֵס בֶּן יֵאִיר יוֹשֵׁב לְפָנָיִהן, אָמְרוּ לוֹ: אֲשַׁקְלוֹן, מָה אַתָּם בָּהּ? אָמַר לָהֶן: מוֹכְרִים חֲטִין בְּכִסְלִיקָאוֹת שְׁלָהן, וְטוֹבְלִין וְאוֹכְלִין אֶת פְּסַחִיהֶן לְעָרֵב. אָמְרוּ לוֹ: מָהוּ שְׂנַהֵג בָּהּ מְדוֹר הָעַמִּים? אָמַר לָהֶן: כְּשִׁישֵׁהָ אֲרַבְעֵים יוֹם. אָמְרוּ לוֹ: בּוֹא וְנִמְנָה עֲלֶיהָ לְפוֹטְרָה מִן הַמַּעֲשָׂרוֹת, וְלֹא נִמְנָה עִמָּהֶם רַבִּי יִשְׁמַעֵאל בְּרַבִּי יוֹסִי. כְּשִׁישֵׁאוּ, אָמַר לָהֶן: מִפְּנֵי מָה לֹא נִמְנִית עִמָּנוּ? אָמַר לָהֶן: עַל שֶׁטְמָאתִי טַהֲרִיתִי, וְלֹא מַעֲשָׂרוֹת, מִתְרַא אֲנִי מִבֵּית דִּין הַגְּדוֹל שְׂמָא יִרְצוּ גְלַגְלָתִי:

אף שבינה לבין אחרים, ורואה קדשיו ומעשרותיו, ונשאל על הטהרות ועל הטמאות של עצמו:

ז. אין דנין שני דינין כאחד, ואפלו נואף ונואפת, אלא דנין את הראשון ואחר כך דנין את השני. ואין נמנין על שני דברים כאחד. ואין שואלין שני דברים כאחד, אלא נמנין על הראשון ואחר כך נמנין על השני. נשאלין על הראשונה ואחר כך נשאלין על השנייה:

ח. אין משקיין שתי סוטות כאחת - שלא יהא לבה גס בכברתה. ורבי יהודה אומר: לא מן השם הוא זה, אלא משום שנאמר (במדבר ה, כה): "והקריב אתה אל הכהן" - אחת הוא מקריב ואין מקריב שתיים:

ט. אין שורפין שתי פרות בבת אחת, ומשנעשית אפר - מביא אחרת ושורף על גבה ואינו חושש. ואין עורפין שתי עגלות כאחת. ורבי אליעזר אומר: אם היתה מדה מכוננת בין שתי עירות - שתייהן מביאות שתי עגלות. ואין עושין שלש עירות עיר נדחת בארץ ישראל - שלא להחריב את ערי ישראל, אבל עושין אחת או שתיים. אנשי עיר הנדחת - אין דנין שנים מהם כאחד, אלא דנין את הראשון ואחר כך דנין את השני:

י. לעולם אין הכהן רשאי לטמא, עד שיהיו עיניו בו, ובעור הבשר חוצה לו, עודה מסגירו או פוטרו, נולד בו נגע אחר - הרי זה נזקק לו. ואם משהסגירו נולד לו נגע אחר - אין נזקק לו לטמאה ולטהרה עד סוף שבוע. הלך נגעו אפלו לאחר שלש שנים - הרי הוא בטמאתו, עד שיאמר הכהן טהור הוא:

יא. נאמן הכהן לומר: נגע זה פשה, נגע זה לא פשה, אם בהרת קדמה לשער לבן, ואם שער לבן קדם לבהרת. ונאמן על נגעי עצמו. כהן שראוהו בתחלה - נזקק לו בסוף שבוע ראשון:

הירוק שבירקין? רבי אליעזר אומר: כשעה וכחלמן. סומכוס אומר: ככנף טואס וכחץ של דקל. ואיזה הוא אדמדום שבאדמים? כזהורית יפה שבים והפסיון שלהם כיוצא בהן, ואין בהם מראה פתך, מראה גבוה כמראה צל בחמה. מראה עמוק שבהן כמראה חמה בצל:

ד. רבי ישמעאל אומר: מראות נגעים - שנים עשר. רבי חנניא סגן הכהנים אומר: מראות נגעים - ששה עשר. רבי דוסא בן הרפינס אומר: מראות נגעים - שלשים וששה. עקביא בן מהללאל אומר: מראות נגעים שבעים ושנים:

ה. היה רבי מאיר אומר: מי שנסמית אחת מעיניו - אינו רשאי לראות את הנגעים ואינו רשאי לדון, שנאמר (ויקרא יג, יב): "לכל מראה עיני הכהן". ואומר (דברים כא, ה): "ועל פיהם יהיה כל ריב וכל נגע". מקיש ריבים לנגעים, מה נגעים "לכל מראה עיני הכהן", אף ריבים "לכל מראה עיני הכהן". בית האפל וחלונותיו מגופות - פותחין לאותן חלונות ורואין את נגעו. סדין המקמט - מפשטין אותו ורואין את נגעו. נראה נגע בחורין או בסדקין - אין נזקק לו. סלקו - הרי זה קמט שנפשט. וכבית הסתרים שנתגלה. כאורגת העומדת לשחי לימנית; דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: כטוה פשתן לשמאלית. אמר רבי: נראין דברי רבי מאיר בימין, ודברי רבי יהודה בשמאל. כשם שנראה לנגעו כך נראה לתגלחתו, שנאמר (ויקרא יד, ח): "וגלח את כל שערו", ונאמר (שם): "את גבות עיניו", מה גבות עיניו בנראה ולא בבית הסתרים, אף כל שערו בנראה ולא בבית הסתרים:

ו. כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו. רבי מאיר אומר: אף לא נגעי ביתו בגדיו וקרוכיו. כל הנדרים אדם מתיר חוץ מנדרי עצמו. רבי יהודה אומר: אף לא נדרי אשתו, וחכמים מתירין, ואין צריך לומר הנדרים שבינו לבינה, והלא הבעל מפר אותן! אלא

שמעון אומר: כשם שאין זוקקין ליטמא במחיה עד שיהא בו רחב כגריס, כך אין נזקקין לטמא בשער לכן, ובפסיון עד שיהא בו רחב כגריס:

ג. שתי בהרות וחוט של מחיה ביניהן, נפרץ מכאן מקום שצרה אחת, ומכאן מקום שצרה אחת - טמא משום פסיון. נפרץ מקום שתי שערות מכאן, ומקום שתי שערות מכאן - טמא משום פסיון ומשום מחיה. בהרת שטהרה מתוך החלט, מחיה ושער לכן ופסיון ומתוך הסגר - אין משתמשות הסגר מעטה, אבל יכול הוא לטמא בשער לכן ומחיה ופסיון הפא אחריו. בהרת בתחלה בסוף שבוע ראשון, בסוף שבוע שני לאחר הפטור, כנסה ופשתה או פשתה וכןססה. נשתנית מן השלג לסידי ומן הסידי לשלג - הרי זו כמו שהיה. בהרת כגריס ופשתה כגריס והלף מן האום כחצי גריס. רבי עקיבא מטמא, וחכמים אומרים: תראה בתחלה:

ד. בהרת כחצי גריס ובה שתי שערות, נולדה בהרת כחצי גריס ובה שתי שערות - הרי זה להחליט. טעה, ואין ידוע אלו שהפכו ואלו שקדמו - טהור. ואם משהחליטו טעה, ואין ידוע אלו שהפכו ואלו שקדמו - טמא. נשרו בו שתיים טמא ושלש - טהור. רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: ספק בהרת קדמה לשער לכן, ספק שער לכן קדמה לבהרת, הואיל וספק נגעים להקל - טהור. בהרת ובה מחיה פחותה מפעודה. רבי מאיר אומר: יסגיר וחכמים אומרים: אין נזקקין לו. רבתה בהרת - רבי מאיר מטמא. וחכמים אומרים: תראה בתחלה. נתמעטה - טהורה. רבתה מחיה, רבי מאיר מטמא, וחכמים אומרים: תראה בתחלה. נתמעטה, רבי מאיר מטמא וחכמים מטהרים. בהרת כגריס לכל צד, ובה מחיה ארבה או עגולה, רבתה המחיה - טמאה. נתמעטה; רבי מאיר מטמא, וחכמים מטהרים, שאין הנגע פושה לתוכה. בהרת כגריס ומחיה כעודה מקפתה,

יב. ראהו בסוף שבוע ראשון, נזקק לו בסוף שבוע שני. ראהו בסוף שבוע שני, נזקק לו בסוף שבוע שלישי. מת או שחלה - כהן אחר נזקק לו, ולא יאמר לו: לך ושוב, אלא נזקק לו מיד. כהן שטמא את הטהור וטהור את הטמא ונזקק לו בסוף שבוע, אף על פי שטמא את הטמא וטהור את הטהור - לא עשה כלום. לענין טמאה הוא אומר: "טמא הוא, וטמאו הכהן". לענין טהרה הוא אומר: "טהור הוא, וטהרו הכהן". וזה אחד מן הדברים שעליהן עלה הלל מכלל:

מסכת נגעים פרק שני

א. יש בשער לכן מה שאין בשער צהב, ובשער צהב מה שאין בשער לכן, שער לכן לא הציל שער אחר מידו, מה שאין כן בשער צהב. יש בשער צהב שיפה כחו במקומו ליטמא בכל מראה מה שאין כן בשער לכן. היו בו שתי שערות ושוככות חוצה לו - טמא. היו חוצה לו ושוככות לתוכו - טהור. אמר רבי מאיר: שלא יהא בני אדם מדמה שבכלן הן נדונין, אלא אם חודו של שער לכן - טמא, אין חודו לכן - טהור. שאלו תלמידיו את רבי יוסי: בהרת ובה שער שחור - חוששין אנו שמא מעט את מקום בהרת מכגריס. אמר להן: בהרת ובה שער לכן - חוששין אנו שמא מעט את מקומו בהרת מכגריס, אמרו לו: לא! אם אמרת בשער לכן שהוא סימן טמאה, תאמר בשער שחור שאין סימן טמאה?! אמר להן: הרי יש בו עשר שערות לבנות, כלום הן סימני טמאה! אלא שתיים חוששין אנו למותר, שמא מעט את מקום הבהרת מכגריס. אמרו לו: לא, אם אמרת בשער לכן שהוא מין טמאה, תאמר בשער שחור שאינו מין טמאה?! אמר להם: אף שער שחור הופך הוא מין טמאה:

ב. בהרת וחוט יוצא הימנה, שתי בהרות וחוט יוצא מזו לזו, אם יש בו רחב שתי שערות - זוקקים ליטמא בשער לכן ובפסיון. אבל למחיה - אין מטמאין עד שיהא בו רחב כגריס. רבי אלעזר ברבי

תוספתא

השלם

הסתרים, והקמט שנפשט - הרי הוא כעור
הבשר לכל דבר:

ז. בראש עד שלא העלה שער, ומשהעלה
שער ונקרח. בזקן עד שלא העלה שער,
ומשהעלה שער נתק. בעור הבשר עד שלא
נעשה שחין, ומשנעשה שחין נעשה צרבת.
עד שלא נעשה מכה, ומשנעשה מכה
נעשה צרבת - טהור. רבי אליעזר בן יעקב
אומר: הואיל ותחלתו וסופו טמא - טמא.
וחכמים אומרים: יראה בתחלה:

ח. בהרת בעובד כוכבים עד שלא נתגיר
נסמכה לה בהרת אחרת, ראשונה אינה
זוקקת לטמא בשער לכן ובפסיון, ואינו
מעכבת את הפריחה. כחצי גריס עד שלא
נתגיר, וכחצי גריס משנתגיר - טהור:

ומבחוץ למחיה בהרת, והלכה לה מחיה
ונעשית בהרת. רבן גמליאל אומר: אם
מבפנים נתמעט - הפנימית להחליט
והחיצונה טהורה. מבחוץ - הפנימית
להסגיר והחיצונה טהורה. אמר רבי
שמעון: אימתי? בזמן שהיא כעדשה
מכונת, היתה יתרה מכעדשה ונתמעט מותר
זה ונעשה הבהרת, אם מבפנים נתמעט -
שניהן להחליט, הפנימית משום שפשת,
והחיצונה משום מחיתה מבחוץ, הפנימית
להסגיר והחיצונה להחליט, אמר רבי יוסי:
אלו דברי רבי חנניא בן גמליאל. אבל אני
אומר בשתייהן שהחיצונה טהורה, שאני
רואה את הבהרת כאלו השחין תוך המחיה.
רבי עקיבא אומר: בין כך ובין כך - שתייהן
להסגיר, אם משום פסיון - אין חוששין
לפנימית, שאין נגע פושה לתוך הנגע, ואי
משום מחיה - אין חוששין לחיצונה,
שהבהרת לתוכה במקום מחיה:

ה. עשרים וארבעה ראשי אברים באדם
שאינן מטמאין משום מחיה, ואם מקומן
יושב כגריס - הרי אלו מטמאין במחיה
כגריס. רבי אליעזר אומר: המספרת,
והיבלת, והתלתלין - אינן מטמאין משום
מחיה. ואם מקומן יושב כגריס - מטמאין
משום מחיה: רבי יוסי ברבי יהודה אומר:
היתה בהרת סמוכה לראש, לעין, ולאזן,
ולחוטם, ולפה - טהור, שנאמר (ויקרא יג,
ג): "וראה הכהן את הנגע בעור הבשר" -
שיהא כל חוצה לו בעור הבשר וראויה
לפסיון. היה לו על ראש חוטמו שופע אילך
ואילך, על ראשי אצבעותיו שופע אילך
אילך, כגריס על כגריס, על ראש אצבע
שופע אילך ואילך - טהור, שנאמר:
"וראהו" - כלו כאחת:

ו. בהרת בכלו ובראשו בשר חי. בהרת
ברגלו ובכלו בשר חי, או שהיה בו מחיה
מלמעלה למטה כמין פסיקיא של בשר חי,
או חוגרת באמצע - טהור, שנאמר (שם):
"ומחית בשר חי בשאת" - עד שתהא מחיה
מבצרת בשאת. האדם שבשפה - נדון כבית

ברסלב סענטער וועבסייט גרייכט איבער 100,000 קליקס א חודש

מיט יעדן טאג וואס גייט אריבער ווערן מער און מער מענטשן געוואר פון די לימודים און עצות פון הייליגן רבין. די מפיצים גייען ארום צו אידישע קינדער, און פארשפרייטן די הייליגע ספרים און סידים, וואס טוישן הונדערטער אידן דאס לעבן. זיי ווערן געוואר אז אויך זיי קענען האבן א עכטע קשר מיטן אייבערשטן. זיי הייבן אן צו שפירן א טעם אין זייער לעבן. וואס געשעט דערנאך? זיי הייבן אן צו זוכן, וואו קען מען באקומען נאך פון די ספרים? זיי ווילן באקומען נאך דרשות און נאך גליונות. פילע קומען אן צום ברסלב סענטער וועבסייט, ווי זיי דערקוויקן זיך מיט די בריוון, מען שיקט אריין שאלות און זיי באקומען וואונדערליכע ענטפערס. זיי דאונלאדן פון דארט אלע גליונות און ספרים, זיי הערן אויס די הונדערטער שיעורים וואס דער ראש ישיבה געבט כסדר, טעגליך פאר די בחורים, דער טעגליכער שיעור גמרא.

אויך באקומט מען טעגליך אפדעיטס און קראנטע נייעס וואס טוט זיך אין ישיבה, אין חדר, אין קעמפ, אין שטעטל, אין אומאן, אין בית הדפוס, שמחות צווישן אנשי שלומינו, און אזוי ווייטער. דאס אלעס ווערט אפדעיטעד יעדן טאג. יעדן טאג ווערן ארויפגעלייגט פרישע בריוו פון ראש ישיבה, עס ווערט ארויפגעלייגט די נייע שיעורים אויף ווידיא און אוידיא, יעדע וואך קומט ארויף אלע נייע גליונות און קונטרסים וואס ווערט דאונלאדעט אין די טויזנטער, יעדן טאג ווערט ארויפגעלייגט די פרישע נייעס וואס עס טוט זיך. עס קומט ארויף טעגליך פילע נייע בילדער אלבומס, פרישע אינטערעסאנטע קליפס וואס טוט זיך ביים ראש ישיבה. יעדן טאג איז דא די נייעסטע "חיזוק יומי" קליפס, וואס פילע באקומען פון דא.

עס ווערט אריינגעלייגט גאר אסאך געלט און כח אויפצוהאלטן דאס אלעס און עס כסדר פארבעסערן. און ברוך השם אז דער וועבסייט איז עושה פירות, מען קען ממש זען ווי די טרעפיק צום וועבסייט פארמערט

ברסלב סענטער וועבסייט גרייכט איבער 100,000 קליקס א חודש

זיך ממש טאג טעגליך מיט גאר שטארק ציפערן. עס פארמערן זיך די אקטיווע באנוצער מיט עטליכע הונדערט א וואך. אזוי ווייט אז די פארגאנגענעם חודש למספרם איז די צאל קליקס צום וועבסייט אריבערגעגאנגען דעם 100,000 ציפער.

עס אונז א געוואלדיגע זכיה אז מיר האבן א חלק אין די געוואלדיגע זיכוי הרבים פון טויזנטער אידן וואס באקומען פון דא זייער לעבן. עס איז אוממעגליך צו שילדערן דעם קורת רוח וואס מען שפירט ווען מען הערט צוריק פון אידן פידבעק, און געבט אונז א געוואלדיגע חיזוק אנצוגיין ווייטער מיט די עבודת הקודש, "זייט איך הער די שיעורים, דאון איך מיט מנין" זאגט אונז איינער. "איך האב מיך אויסגעלערענט וויאזוי זיך אפצוגעבן מיט מיינע קינדער, און איך ברענג מער נישט אהיים מיין סעלפאן, א גרויסע ישר כח פאר אייער וועבסייט". שרייבט אונז א צווייטער. "איר האט געטוישט מיין לעבן. איך האב אנגעהויבן צו לערנען, איך האב באקומען א נייע האפענונג אז מיין מצב וועט זיך נאך איין טאג טוישן צום גוטן. איך האב אסאך מיטגעמאכט אין מיין לעבן, איך האב אנגעהויבן מאכן התבודדות יעדן טאג, און איך פיל מיך אסאך בעסער", שרייבט אן אנדערער צו אונז.

אויסער די פרישע אפטיילונגען אויף וואס מען ארבעט יעצט, ווי דער "געשעפט" פעידזש וואס וועט ממש בקרוב געעפענט ווערן בעז"ה, ארבעט מען אויף נאך אסאך פראיעקטן אינערהאלב די וועבסייט. צום ביישפיל, מען לייגט יעצט אריין גאר אסאך ארבעט צו דעוועלאפן א פראקטישע טעלעפאן "עפפ", וואס אנטשפרעכט צו זיין א גאר א הערליכע און נוצבארע עפפ, וואס וועט באנוצט ווערן דורך טויזנטער בעז"ה. און אויך האט מען לעצטענס אנגעהויבן צו ארבעט גענצליך איבערצומאכן די גאנצע סטרוקטור פונעם וועבסייט. צוליב וואס ווען מען האט געעפענט דעם וועבסייט מיט עטליכע יאר צוריק האט מען

ברסלב סענטער וועבסייט גרייכט איבער 100,000 קליקס א חודש

נישט גע'חלומ'ט ווי ווייט און ווי ברייט עס וועט זיך צואוואקסן קע"ה און דער יעצטיגער דעזיין איז שוין נישט צוגעפאסט פארן וועבסייט מיט אזויפיל אפטיילונגען און אזויפיל אפדעיטס, און אזויפיל באנוצער. אזוי אויך ביי די בילדער און ווידעאס אפטיילונג איז זייער נויטיג שטארקע רענאוואציעס, ווי איר קענט אליינס זען, דאס דארף אינגאנצן איבערגעפרישט ווערן. דאס זעלבע מיט די נייעס אפטיילונג; דער יעצטיגער אויסשטעל איז שוין לאנג "אָטדעיטעט". "דאס אלעס ציעט אריין אין גאר גרויסע הוצאות פון צענדליגע טויזנטער דאלער א חודש.

ווי באקאנט קאסט יעדע ריר צו דעוועלאפן א וועבסייט טויזנטער דאלערס. און ווערט אויסגעהאלטן דורך נדבות וואס אידן ווארפן אריין ביי אונזער נדבות אפטיילונג און צוליב וואס די הוצאות האבן זיך שטארק פארמערט, גייט בעז"ה קומען גרויסע שינוים אין די נדבות אפטיילונג אויך, ווי מען וועט בעז"ה קענען אפקויפן דער זכות פון א טאג, א וואך, אדער חודש פונעם וועבסייט. נעמט אנטויל אין די הייליגע ארבעט פון פארשפרייטן דעם הייליגן רביני'ס אור, און דערנענטערן אידישע קינדער צום אייבערשטן דורך מנדב זיין צום וועבסייט. אין דעם זכות וועט דער באשעפער זיכער אויסהערן אייער תפילות און איר וועט געהאלפן מיט ישועות און רפואות געזונט פרנסה נחת, און וואס איר דארפט.

מען קען זיך משתתף זיין דורך:

∞ רופן 718-387-2691 עקסט. 3,

∞ אימעיל: donate@kerenhadfusa.org.

∞ אויפן וועבסייט: www.breslevcenter.com/donations

עצתו אמונה חלק ד' ארויס פון דרוק

ווערט שוין
צושיקט צו אלע
וואס האבן
באשטעלט

מיט גרויס פרייד נעמען אויף
אנשי שלומינו די גוטע נייעס אז
דער נייער באנד עצתו אמונה חלק
ד' איז נארוואס אנגעקומען צום
בית הדפוס, און ווערט שוין
פארשפרייט און געשיקט צו
אדרעסן לויטן פארלאנג.

דער הייליגער ספר עצתו
אמונה זענען אלע בריוו פון סיי
שאלות און תשובות און סיי די
אנדערע בריוו געשריבן דורכן ראש
ישיבה פאר אידן פון איבער די
גאנצע וועלט אין אלע מצבים פון
לעבן, ווי דער ראש ישיבה
ענטפערט פאר די שואלים בטוב
טעם ודעת אויפן וועג פונעם
הייליגן רבין ווי געלערענט ביי
מוהרא"ש זי"ע.

די הייליגע בריוו האבן שוין
באלאכטן אן א צאל אידישע
קינדער, און געראטעוועט
פילע אידישע שטובער פון
אונטערגאנג ברוחניות
ובגשמיות. עס האט שוין
אויפגעהויבן פילע ערליכע
אידן מיט עצות און הדרכה צו
ווערן נאנט צום אייבערשטן, דורך

קבוע צו לערנען יעדן טאג א פארציע פון דעם הייליגן ספר, וואס איז זייער פלייצע און חיזוק זיך צו האלטן שטארק, איז זייער פאנצער פאר אלע זייערע שווערע נסיונות, און איז זייער מעדיצין פאר אלע זייערע גייסטישע פראבלעמען.

FREE DELIVERY

יעצט אז דער ספר איז שוין ב"ה אנגעקומען צום בית הדפוס, איז דער שטאב זייער פארנומען ארויסצושיקן די ספרים צו אלע וואס האבן עס באשטעלט. עס איז דא נאך דא צו באקומען ביי קרן הדפסה פאר בלויז \$13 אריינגערעכענט שיפינג צום שטוב.

רופט ווילאנג עס איז נאך דא, וכל הקודם זכה. 718-387-2691 עקסט. 2. אדער שיקט אן אימעיל צו office@kerenhadfusa.org.

גיין אויף א שפאציר און זיך אויסשמועסן דאס הארץ צום אייבערשטן, און צוגעבינדן טויזנטער אידישע נשמות צום אייבערשטן און זיין הייליגע תורה, מיט די זיסע עצה פון סדר דרך

הלימוד און "זאגן" גמרא און משניות טאג טעגליך. עס ראטעוועט טאג טעגליך אידישע שטובער דעם שלום בית, ווען אידן נעמען טעגליך א טעגליכע דאזע פון התחקות און עצות, און ווערן דערמאנט דורך די הייליגע בריוו צו האבן סבלנות, און רעדן שיין צו די ווייב און קינדער, און נישט אויפגעבן.

הונדערטער אידן איבער די וועלט שלינגען מיט דורשט די הייליגע בריוו, און איז ביי זיי א חוק

718-387-2691 Ext. 2

info@kerenhadfusa.org

<p>4</p> <p>ראשון Sunday</p> <p>זמן מוצי"ט 8:37 Yom Tov Ends</p>	<p>כב</p> <p>22</p>	<p>8th Day Pesach / Yizkor</p> <p>עלות השחר _____ 6:35 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:10 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:26 שקיעה _____ 7:24 בבלי: שקלים יז • ירושלמי: כתובות יח • תוספתא: אהלות יז נ"ך: ישעיה ד-ג • רמב"ם: אסורי ביאה י</p>
<p>5</p> <p>שני Monday</p>	<p>כג</p> <p>23</p>	<p>אסרו חג, תלעומר</p> <p>עלות השחר _____ 6:33 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:09 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:26 שקיעה _____ 7:25 בבלי: שקלים טו • ירושלמי: כתובות טז • תוספתא: אהלות טו נ"ך: ישעיה נח-נד • רמב"ם: אסורי ביאה יא</p>
<p>6</p> <p>שלישי Tuesday</p>	<p>כד</p> <p>24</p>	<p>טלעומר</p> <p>עלות השחר _____ 6:32 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:08 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:25 שקיעה _____ 7:26 בבלי: שקלים טז • ירושלמי: כתובות כ • תוספתא: אהלות טז נ"ך: ישעיה נח-נט • רמב"ם: אסורי ביאה יב</p>
<p>7</p> <p>רביעי Wednesday</p>	<p>כה</p> <p>25</p>	<p>ילעומר, תקופה: 6:00am</p> <p>עלות השחר _____ 6:30 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:07 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:24 שקיעה _____ 7:27 בבלי: שקלים יז • ירושלמי: כתובות כא • תוספתא: אהלות יז נ"ך: ישעיה ס-סא • רמב"ם: אסורי ביאה יג</p>
<p>8</p> <p>חמישי Thursday</p>	<p>כו</p> <p>26</p>	<p>יאלעומר</p> <p>עלות השחר _____ 6:28 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:06 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:24 שקיעה _____ 7:28 בבלי: שקלים יח • ירושלמי: כתובות כב • תוספתא: אהלות יח נ"ך: ישעיה סב-סג • רמב"ם: אסורי ביאה יד</p>
<p>9</p> <p>ששי Friday</p> <p>הדלקת הנרות 7:12 Candle Lighting</p>	<p>כז</p> <p>27</p>	<p>יבלעומר</p> <p>עלות השחר _____ 6:27 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:06 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:23 שקיעה _____ 7:29 בבלי: שקלים יט • ירושלמי: כתובות כג • תוספתא: נגעים א נ"ך: ישעיה סד-סה • רמב"ם: אסורי ביאה טו</p>
<p>10</p> <p>שב"ק Shabbos</p> <p>זמן מוצש"ק 8:43 Shabbos Ends</p>	<p>כח</p> <p>28</p>	<p>שמניני, מבה"ח, יגלעומר, פרק א</p> <p>עלות השחר _____ 6:25 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:05 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:22 שקיעה _____ 7:30 בבלי: שקלים כ • ירושלמי: כתובות כד • תוספתא: נגעים ב נ"ך: ישעיה סו - ירמיה א • רמב"ם: אסורי ביאה טז</p>

מברכים חודש אייר המולד: מאנטאג צופרי 47 מינוט און 6 חלקים נאך 7

דַּעְרוּוּיַיטער דײַ פּוֹן רְשָׁעִים אַז דו וְאַלְסַט נִישַׁט ווערן געשטראַפֿט אינאַיינעם
מיט זײַ. ווער עס איז מלמד זכות אויף אַ רשע, ווערט ער אויף אַנגערופֿן אַ
רשע.
(ספֿר המדות אות ה'רַחֵקֶת רְשָׁעִים סִמּוֹן ב' וְסִמּוֹן ו')